

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
130**

**CENA
7 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

PESMA SMRTI

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

130

DŽEK SLEJD

PESMA SMRTI

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

**EDICIJA VESTERN ROMANA
ŠEJN**

Broj 130

**Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ**

**Urednik
Zorka ĆIRIĆ**

**Naslov originala
Jack Slade
DEATH SONG**

**Recenzija
Miloš SIMIĆ**

**Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ**

**Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ**

**Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ**

**Naslovna strana
Ferenc BARAT**

**Korektori
Valerija MILANOVIĆ
Marija KEČKEŠ**

Štampa: 2. III. 1990.

Tržište: 16. III 1990.

**Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića br. 1.**

**Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka
ĆIRIĆ.**

Naslov originala: Jack Slade — Death Song.

**Copyright: 1976, by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.**

**Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.**

**Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS;
Australija 9.5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Ne-
mačka 13 DEM; Švajcarska 9.5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na
devizni račun: Vojvodanska banka. Osnovna banka Novi Sad
65700-620-219-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pret-
plata za „Šejn“, Oslobođene osnovnog poreza na promet, mišljenjem
Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP
Vojvodine, br. 413-12/79, od 28. II 1979. godine.**

Šejn je izašao iz „Grand” saluna grada Rovlingsa u Vajomingu i krenuo u svoj hotel. Bila je već prošla ponoć i kroz skoro puste ulice duvao je hladan vetar. Skrenuo je sa glavne ulice i išao kroz tamne uličice.

Negde ispred stanične zgrade prišao mu je neko koga dotle nikada nije video.

— Hej, mister, imate li vatru da zapalim cigaretu? — upitao je on.

Šejn je stao i izvadio šibicu iz džepa svoje jakne.

Tog trenutka neko ga je otpozadi udario u glavu.

Udarac je bio tako snažan da se Šejn onesvestio i pao.

Tri čoveka su se sagnuti približavali koloseku. Noćno nebo nije pružalo baš mnogo svetlosti. Jedan od njih je već držao revolver u ruci, a ostala dvojica su izvukli noževe iz futrola.

Tamo negde su zastali. Čovek sa revolverom je klimnuo glavom.

Dvojica njegovih pratilaca su krenuli napred. Stigli su do rampe.

Onaj sa revolverom je kresnuo šibicom.

Jen Kai-fen se probudila. Ugledala je nekog čoveka sa nožem u ruci koji hladnokrvno ubija njenog oca koji je bio zaspao. Učinilo joj se da sanja. Ali, kada joj se drugi čovek približio ona je kriknula. Tako je probudila mladog Kineza koji je spavao pored nje.

Munjevito je Baorong bio na nogama.

Čovek sa nožem u ruci se okrenuo prema njemu. Pomislio je da mu taj momak neće umaći.

Ipak, u životu ima i drukčijih obrta. Desilo se to i sada.

Baorong je mahnuo nogom i pogodio u grlo čoveka sa nožem.

Napadač je posrnuo, zateturao se i pao na tvrdi pločnik. Ostao je da leži nepomičan.

Čovek s revolverom je ispustio iz ruke palidrvce. Pucao je.

Kugla je pogodila mladog Kineza u grudi. On je pao preko mlade devojke i u njegovo telo se smestila još jedna kugla koja je bila namenjena mladoj Jen.

Devojka je prestala da vrišti. To joj je i spasilo život, jer su napadači mislili da je mrtva. Kada se upalilo još jedno zrnce šibice ona je zatvorila oči i nije nijednim pokretom odala da je još uvek živa.

— Šta si uradio, čoveče? — ciknuo je čovek sa revolverom. — Kol je mrtav. Taj mladi Kinez ga je ubio. Pucnji su se sigurno čuli. Moramo da bežimo, i to što pre!

Njegov drugar je ustao.

— Gotovo je — reče on. — Svi su mrtvi. Kol se takođe preselio na onaj svet. Taj đavolski Kinez ga je ubio. Pucnji su se sigurno čuli. Moramo da se izgubimo oдавде.

Nije se ni okrenuo da pogleda mrtve ljude. Bio je siguran da su već na putu s koga nema povratka.

Jen Kai-fen je sada ostala sama sa tri mrtva čoveka.

*

Šejn se probudio iz nesvesti. Podigao se na kolena i potražio prstima svoj šešir. Našao ga je i polako ga stavio na glavu. Krenuo je nesigurnim korakom prema jednom zidu.

Izvadio je svoj pribor za pušenje i zavio cigaretu.

Dok je pušio razmišljao je o tome zašto su ga napali. Džepovi su mu bili ispražnjeni i sitnina je nestala. Novčanik sa većim novčanicama koji je držao ispod pojasa u pantalonama nisu našli. Isto tako nisu pronašli savijene novčanice u džepovima.

Sve je ličilo na običan napad u cilju pljačke. On je jedan dan ranije stigao u Rovlings i potražio kancelariju advokata koji je bio nadležan za Karbon Kaunti.

Predstavio se kao Klej Voren koji želi da kupi neki mali prostor za ranč u blizini mesta Elmo.

U stvari, on je danas popodne hteo da otputuje ali nije bilo voza. Neki nepoznati nitkovi su oštetili kolosek i voz nije mogao da krene.

Šejnu je bilo u glavi sve ono što se događa u gradu Elmo kao i u ostalim delovima Karbon Kauntija. Stanovništvo se odjednom okrenulo protiv Kineza i omrzlo ih.

Kinezi su uglavnom bili ljudi koji su radili na izgradnji železničke pruge. Oni su se udružili sa Kinezima koji su živeli u Elmu i osnovali društvo koje je trebalo da kupi jedan veliki deo zemlje. Tamo su Kinezi želeli da stvore svoju sopstvenu koloniju i da obrađuju zemlju.

Njihova namera je bila još u povelju kada su ljudi iz okoline već saznali za nju. Najpre su se pobunili rančeri, a pošto je većina građana u Elmu zavisila od rančera onda su se i oni složili s rančerima i stali na njihovu stranu.

Odjednom su Kinezima otkazane usluge. Nisu kupovani njihovi proizvodi, niti su belci donosili svoju odeću u njihove vešernice. Oni su izgubili mnoga mesta kod rančera i u prodavnicama.

Međutim, Kinezi nisu napustili grad. Tukli su ih i zlostavljali, pucali na njih, palili njihove drvene kućice. Niko zbog toga nije izveden pred sud. Svako je bio nevin. I, na kraju je ispalo da su Kinezi sami sebi zapalili kolibe kako bi ostalim građanima naneli štetu.

Vlada u Vašingtonu je morala da preduzme neke mere jer su ovde bila povređena ljudska prava. Šejn je bio određen da igra „gutača Kineza“ kako bi ga građani Elma prihvatili kao svog čoveka. On je trebalo da otkrije ko to širi rasističku mržnju. Istovremeno je bio poslat iz Vašingtona čovek koji je trebalo da se službeno predstavi kako bi služio kao neka vrsta maske dok Šejn ne obavi zadatak.

U Šejnovoj glavi kao da se nalazio roj pčela dok je išao prema hotelu. Ipak, bio je zadovoljan. Svoju ulogu je odigrao odlično. Ti nitkovi su pretpostavljali da on ima neku poveću sumu novca kad želi da kupi zemlju. Pomislio je na to kakva će njihova lica biti kad saznaju pravu istinu.

Šejn je došao do kraja mračne ulice i izašao na trg.

Čuo je prodoran krik neke žene, a zatim su odjeknula dva pucnja jedan za drugim.

Šejn je potrčao preko trga.

Pored železničke stanice nalazila se ograda koja nije bila baš dobro osvetljena. Ipak uspeo je da raspozna dva lika koji su se pojavili pored bunara za vodu i brzo nestali.

Šejn je odmah pomislio na dvojicu koji su ga napali.

— Stoj! — viknuo je on i potegao revolver.

S druge strane sevnu vatra. Kugla je zviznula đavolski opasno pored Šejna.

Ti lupeži su brzo nestali između ~~pranih kornja~~ za stoku. Izgubili su se vrlo brzo i vešto.

Šejn je hteo da pojuri za njima ali je stao.

Šta je to sada? Pored pojila za stoku se čulo kako neka žena tiho plače.

Izvadio je šibicu.

— Mogu li da vam pomognem, madam! — rekao je on.

Odgovora nije bilo. Žena je nastavila da plače.

Kresnuo je šibicu i pogledao u otvor među gredama. Ugledao je užasan prizor.

Jedna prelepa mlada Kineskinja s naslonjenom glavom na grudi nekog stranog čoveka podigla je pogled. Čovek je bio mrtav.

Odmah je primetio i mrtvog mladića i prema njegovoj jakni se moglo zaključiti da je neko dvaput pucao u njega. Nedaleko od njega nalazilo se mrtvo telo nekog belog čoveka.

Šejn je vratio revolver u futrolu i dodirnuo rame mlade Kineskinje.

Kada ju je podigao ona je ljutito počela da udara svojim malim pesnicama po njegovim grudima.

— Smirite se, mis — reče on. — Pa ja samo hoću da vam pomognem.

Začuili su se pucnji. Sa železničke stanice su dopirali glasovi.

Šejn je povukao devojku u zaklon.

Pet ili šest ljudi, namrštenih lica, napravili su krug oko njih.

— Hej, pustite tu ženu! — viknuo je jedan od njih ljutito.

— Smirite se, ljudi — opomenuo ih je neki drugi glas. Pa to je mister Voren, gost u mom hotelu. Šta se dogodilo, ser?

Šejn im je ispričao kako je dospeo ovamo i šta je video. Nekoliko njih je odmah skočilo preko greda. Upalili su šibice.

Uskoro se pojavio i šerif. Šejn je i njemu ispričao sve šta se dogodilo. Ipak, zadržao je u svom naručju devojku koja je još tiho plakala.

Šerif je naredio jednom od svojih momaka da donese baklju. Drugi je dobio zadatak da dovede grobara. Naredio je takode da se izvuku tela mrtvih iz otvora među gredama i da stave na zemlju.

Tek sada je Šejn mogao bolje da osmotri mrtvog belog čoveka. Lice mu je bilo odnekud poznato ali nije mogao da se seti ko je to.

Šerif Bakster je izdao još neka naređenja a zatim se obratio Šejnu.

— Podite sa mnom, mister Vorene — rekao je on. — Odvešćemo devojk u moju kancelariju.

— Mislite li da ćete moći da koračate, mis? — upitao je Šejn Kineskinju.

Nije odgovorila.

Šejn ju je uhvatao pod ruku i krenuli su za šerifom.

Koračala je kao neka mehanička lutka. Šok koji je doživela kao da je privezao njene noge za tlo.

Mada je bilo kasno na ulicama su se okupili mnogi ljudi. Bakster nije odgovarao na njihova dosadna pitanja.

U kancelariji je naredio svom pomoćniku da izađe napo-
lje i pobrine se o redu. Takode mu je kazao da ne pušta ni-
koga unutra osim njegovog drugog pomoćnika kada se bude
vratio iz obilaska. Zatim je devojci ponudio stolicu da sedne,
a prema Šejnu je gurnuo malu stolicu. Kada je stavio na sto
bocu sa viskijem devojka je zamolila da dobije čašu vode.
Bakster joj je ispunio želju.

Mlada Kineskinja se u međuvremenu malo oporavila ali
su joj ruke još uvek drhtale dok je prinosila ustima čašu sa
vodom.

— Mis, da li ste se već malo oporavili tako da možete da
odgovorite na neka moja pitanja? — upitao je Bakster lju-
bazno.

Ona je potvrdno klimnula glavom.

— Zar vas nisam danas video ispred mog ureda kada se
taj stariji čovek raspitivao za državnu kancelariju? — upitao
je šerif.

Opet samo potvrdno klimanje glavom bez reči.

— Da li je to bio vaš rođak?

— Moj otac — prošaputala je ona. — On je bio predsed-
nik Kineskog odbora u Elmu. Otišli smo kod mister Hikma-
na da nam prenese na ime Adbora vlasništvo nad jednim
delom zemlje pored Lejk Seminoa. Moj otac je imao kod se-
be deset hiljada dolara koliko je bilo potrebno. Mister Hik-
man je napravio ugovor o kupoprodaji i dao nam je kopiju
i račun da je primio novac.

— Smešna stvar — odmahnuo je šerif glavom. — Koli-
ko ja znam on je danas trebalo da otputuje. A ja sam vašem
ocu rekao da najverovatnije neće naći mister Hikmana.

Nakašljao se, a zatim nastavio:

— Nemojte loše shvatiti moje pitanje, mis, ali šta ste vi
tražili tamo pored pojila za stoku?

— Hteli smo da se vratimo popodnevnim vozom u Elmo
— objasnila je devojka. Međutim, on zbog neke eksplozije
nije došao. Moj otac je imao malo novca za sobe u hotelu i

zato smo mi odabrali to mesto za prenoćište. Mislili smo da nas tu niko neće primetiti.

— A ubice?

Šejn se umešao. Ispričao je šerifu o napadu u mračnoj ulici.

— Ubice su se sigurno sakrili posle napada — rekao je šerif. — Mis...

— Zovem se Jen Kai-fen — predstavila se devojka. — Mladi čovek je Baorong Jin, prijatelj mog brata. Moj brat je ostao sa majkom u Elmu. Zbog nastale gužve hteo je moj otac da ih ostavi same.

— Možete li da nam opišete ubice? — upita Bakster.

Slegla je ramenima.

— Teško, šerife. Videla sam ih samo kratko — odgovorila je ona plačnim glasom. — Možda bih ih prepoznala kada bi ih ponovo videla. U novčaniku mog oca nalazio se ugovor za kupovinu sa računom za predati novac. Šta će biti sa ljudima koji su imali poverenje u mog oca?

Šejn ju je pomilovao po kosi.

— Kod mister Hikmana se nalazi original ugovora, mis Jen. To je garancija da Odbor poseduje taj deo zemlje.

— To je tačno — potvrdio je šerif. — Vi ćete sutra ujutru rano doći kod mene i zajedno ćemo otići u državni ured. Tamo ćemo srediti sve. Sada morate potražiti neki smeštaj, mis. Jako loše izgledate. Ne bih vam ponudio neku čeliju kod mene.

— Kod mene u hotelu ima jedna slobodna soba — rekao je visoki Šejn.

— Ali... ali ja nemam nijedan cent — promucala je devojka.

Šejn je odmahnuo rukom.

— Ne brinite o tome, mis Jen — reče on. — Dodite vi slobodno sa mnom.

Ona je i dalje jecala.

— Šerife, da li će ti mrtvi ljudi biti sahranjeni ovde? — upitala je.

— To zavisi od vas — odvratio je Bakster. — Naravno da se mogu preneti i u Elmo.

Devojka se mrštila.

— Kad bih samo imala vremena da razgovaram sa majkom i bratom i sa porodicom Jin!

Bakster je potvrdno klimnuo glavom.

— To je u redu, mis — potvrdi on. — Ja se nadam da će najkasnije sutra uveče biti uspostavljen saobraćaj vozom. Grupe radnika su već danas popravljale prugu između Sinklera i Volkota.

Ona je klimnula glavom i izašla sa Šejnom napolje.

II

Razgovor u gomili ljudi je prestao kada je Šejn izašao na pločnik sa mladom Kineskinjom. Ljudi su bez reči napravili mesto da oni prođu. Neki muškarci su s divljenjem gledali u mladu devojku.

A ona je zaista bila lepa. Neobično lepa. Niie kao Kines-

kinje svoju kosu nosila uspravno ili je vezivala u pletenicu. Jen je svoju kosu bila raspiela i pustila je da slobodno leprša oko njenih ramena.

Ipak, njene tamne oči su bile to što je plenilo poglede onih koji se sretnu s njom. Njen hod je bio tako mekan. Kao kod neke mačke.

Ovog puta je Šejn izbegavao mračne uličice i držao se glavne ulice. Tek je na trgu skrenuo prema železničkoj stanici.

Ponoć je već bila prošla. Saluni su bili zatvoreni, ulice su se praznile.

Nekoliko ljudi ih je pratilo na izvesnom rastojanju. Pojedina lica je Šejn već znao.

Kada su tamo stigli vlasnik je upravo hteo da zaključa. Šejn je s devojkom stao na vratima. Propustili su ostale goste. Zatim je pitao ima li jedna soba za Jen.

— Žao mi je, mister Vorene, bila je jedna ali smo je izdali — odvratio je vlasnik hotela. — Kada voz ne može dalje onda je kod nas kao u košnici. Tada prosto nemam mesta za sve.

Šejn ga je gledao. Međutim, učinilo mu se da je iskren. Za trenutak je pomislio da lepu Jen odvede u neki drugi hotel. Ipak, hteo je da bude u njenoj blizini.

— Onda joj dajte moju sobu, mister Holden — kazao je on. — Nioj je hitno potreban krov nad glavom. Možda možete njene da smestite na nekoj klupi? Ja ću se izgubiti pre nego što odozgo sidu prvi gosti.

Holden je klimnuo glavom.

— Ako vam nije neudobno — reče on. — To vam naravno neću naplatiti.

— Hvala vam, mister Holdene — reče Šejn.

— Ne prihvataam, mister Vorene — rekla je Jen.

— Morate prihvatiti, Jen — protestovao je Šejn. — Hajde dođite.

Holden je zaključao vrata iza njih.

Uz jedne stepenice stigli su na sprat.

Po četiri sobe nalazilo se sa svake strane uskog hodnika. Šejnova soba je bila poslednja na levoj strani.

Šejn je ušao ispred Jen u sobu i upalio lampu na gas. Zatim je zatvorio vrata iza nje.

Jen je zastala ispred kreveta i pogledala u Šejna.

— Iznenadena sam koliko su ljudi ovde ljubazni — rekla je ona. — U Elmu su se o meni brinuli samo moji zemljaci. Izvinjavam se i hvala vam, mister Vorene.

— Sve to nije potrebno, Jen — reče Šejn. — Da li mogu da ostavim ovde svoje stvari?

— Kako da ne — odgovorila je ona i osmehnula se.

— Pokušajte da spavate, Jen. I ne zaboravite da navučete zavese.

Odmah je prišla prozoru

Istog trenutka razbilo se jedno staklo. Kuršum ju je za dlaku promašio i zabio se u zid iza nje.

Jen je kriknula i koraknula nazad. Šejnu je bilo potrebno samo da skoči i već je bio pored nje. Povukao ju je za sobom na pod. Druga kugla je zviznula iznad kreveta.

— Ovde, izgleda, tako dočekuju goste — režao je Šejn ljutito i počeo da puze prema vratima. — Zaključaćete vrata i ugasićete svetlo. Onda se zavucite ispod kreveta i nemojte se mrdati bez obzira šta se bude dogodilo. Ako neko bude ušao kroz prozor nemojte se javiti. Nikom ni na kraj pameti neće pasti da ste ispod kreveta. Otvarićete samo onda kada se ja budem javio. Mogu li da budem siguran da će biti tako?

— Da, mister Voréne — obećala je ona glasom koji je drhtao.

Šejn je izvadio jedan revolver iz futrole, otvorio vrata i pognut izašao napolje. Tek u hodniku se ispravio i sačekao dok nije čuo zvuk ključa koji se okretao u bravi.

A onda su se u hodniku pojavili ljudi. Neki su bili pospani, neki preplašeni. Izmislili su iz svojih soba kao miševi iz rupa. Svi su pitali šta se dogodilo.

— Ulazite u svoje sobe i izbegavajte da stojite pored prozora! — viknuo je Šejn ljutito. Zatim je otvorio vrata koja su vodila prema strehi. Bio je ljut na samog sebe što nije predvideo da će doći do napada.

Naravno da su ti lupeži saznali da je Jen ostala u životu. Verovatno su pratili svaki njen korak. Slučajno im je išlo na ruku to što su prozori sobe bili okrenuti prema stanici. Da taj podmukli ubica nije pucao odozdo već da se popeo na neki od susednih krovova, Jen bi već bila na putu za onaj svet.

Šejn je puzio dalje. Polako se približavao drvenoj ogradi. Na oskudno osvetljenom trgu nije bilo ni žive duše. U tami iza njega ipak su mogli da se raspoznaju železnička stanica, koralni i bazen sa vodom.

Nešto je govorilo Šejnu da se podmukli strelac nalazi negde prekoputa i posmatra hotel. Skoro da je bio siguran i u to da taj nitkov nije bio sam. Zato je i naredio mlađoj Jen da se zavuče pod krevet.

Ona je bila ugasila svetlo. Valjda će se držati i ostalih njegovih uputstava. Pošto strelac njega nije poznavao Šejn se uspravio i izašao na osvetljeno mesto.

Prevario se. Istog trenutka prasnuli su pucnji. Nekoliko kugli zviznulo je pored samih njegovih ušiju. Skočio je u stranu, uhvatio se levom rukom za drvenu ogradu i već sledećeg trenutka se našao s druge strane. Pao je. Zatim se uspravio i potrčao prema koralima. Oko njega su olovne kugle pravile od peska čitave oblake.

Šejn je stigao do spasonosnog zida i bacio se na tlo. Kroz otvore među daskama bacio je pogled prema stanici. Vatra iz cevi mu je odala da su to bila dva strelca. Jedan se nalazio pored stanice sakriven noćnom tamom a drugi je čučao iza koralna.

Šejn je izvesno vreme ležao sve dok se njegov puls nije umirio. Zatim je izvadio i svoj drugi revolver i polako puzio pored ograde. Opasnost mu je tog trenutka pretila samo od nitkova sa stanice. Međutim, mrak je bio gust i on se ubrzo našao iza koralna.

Negde oko trideset jardi udaljeno nalazilo se pojište za

stoku. Šejn je oprezno išao napred. Ispred masivne ograde tanka je zastao, klekao i oslušnuo.

Nije se čulo ništa. Samo tiho šaputanje vetra.

To ipak nisu bili početnici! Najgore od svega je to što oni nestaju bez traga i glasa. Smireno i đavolski opasno oni ne prave greške. Ko su do đavola ti lupeži? Čekaju i prate sve! Šerif Bakster i ostali građani nisu poznavali te ljude. Možda su došli negde iz tudine! Ipak, ako je tako onda bi se oni na bilo koji način odali.

Tako je razmišljao Šejn. Odlučio se da puzi prema drvenoj građi. Polako, smirivao je on samog sebe.

Iznenada neko je nešto viknuo iz pravca u kome se nalazio hotel. Mada je bilo mračno Šejn je ipak mogao da vidi a i da čuje glasove šerifa Bakstera i vlasnika hotela Holden.

Tog trenutka Šejn je čuo neki tajanstveni zvižduk.

Ugledao je avetinjsku figuru ispred sebe. Da li je to neki čovek? I bio je. Taj je sada trčao prema vozu.

Šejn je ustao.

— Stoj! — viknuo je on. Pucao je, ali nije gađao tog čoveka.

Taj nitkov se nije zbunio. Nastavio je da trči i uskoro je nestao među vagonima.

Za Šejna ipak nije bilo mira. Dok je on jurio lupeža pored njega je prohujala kugla iz revolvera. Bandit je pucao nasumce. Ipak su zrna fujknula pored mesta na kome je Šejn stajao.

Šejn se već bio bacio na zemlju i odgovorio je na vatru.

Treća kugla pogodila je bandita. On je posrnuo. Koraknuo je napred i pao. Šejn se ispravio i pritrčao do njega. Revolver je bio ispao čoveku iz ruke. Šejn se sagnuo i uzeo ga.

Bandit je stenjao. Držao se rukom za rame. Nije bio smrtno pogođen.

Šejn se zagledao u lice bandita. I gle, prepoznao ga je. To je bio Don Volš, ozloglašeni ubica za kojim je raspisana poternica u Arizoni i Koloradu. Setio se i toga da je stalno bio u društvu sa dva čoveka. Jedan se zvao Kelvin Strodl. Treći čovek je ubijen prilikom pljačke banke u Lejktanu. Šejn je bio siguran da je Strodl jedan od njih dvojice koji su upucali Kineze.

Odjednom, kao da je iz zemlje iznikao, pojavio se šerif sa svojim pomoćnicima.

— Ruke uvis! — riknuo je on.

— Pa to sam ja. Klej Voren — doviknuo je Šejn.

Bakster je pritrčao. Pogledao je čoveka koji je stenjao od bola.

— To je jedan od onih koji su pucali na mis Kai-fen — objasnio mu je Šejn. Međutim, nije odao to da je prepoznao tog čoveka.

Šerif je protrljao čelo.

— Pa vi ste neverovatno precizan, strelac, mister Vorene — rekao je. — I to u mraku!

— Ja sam iz Teksasa, šerife. Ali, sada imamo još jedan

zadatak. Da uhvatimo onog drugog revolveraša koji je uhvatio maglu i sakrio se iza voza.

— Pobrinite se o ovome ovde! — naredio je Bakster svojim pomoćnicima, a zatim je potrčao za Šejnom koji je već hitao prema vozu.

Kada je Šejn stigao do lokomotive s druge strane voza se čuo topot konjskih kopita.

Iz male ložionice izjahao je neki čovek i poterao konja gore prema obližnjem bregu. Vodio je za uzdu još jednog konja.

— Umakao nam je! — frknuo je Šejn. — A, kakva je to stračara iz koje je izašao?

— Ta drvena šupa je već godinu dana prazna — obavestio ga je šerif. — Daske su sigurno na mnogim mestima već trule.

Njih dvojica su krenuli za šerifovim pomoćnicima koji su nosili ranjenog pucaroša.

— Došao bih sutra u vašu kancelariju, hoću nešto da razgovaram sa vama. Vi se slažete, zar ne, šerife? — upitao je Šejn.

— Kako da ne, mister Vorene — odvratio je Bakster. — Samo vi dođite.

Rastali su se i Šejn se uputio u hotel.

Dočekao ga je Holden koji je nervozno mahao rukama. Zaključao je vrata za njim.

— Sto mu gromova! — ciknuo je on. — Kakva užasna noć! — rekao je. — Mis Kai-fen se ne javlja. Nadam se da joj se ništa nije desilo.

Šejn se osmehnuo.

— Mislim da je sve u redu — pokušao je on da smiri vlasnika hotela. — Ja ću videti šta je s njom.

Holden mu se pridružio kada je krenuo uz stepenice.

— Naredio sam da se za vas pripremi ležaj — kazao je on. — Međutim, tamo gore mora biti reda. Razumete?

U hodniku su se pojavili ljudi. Jedan mladi čovek je prišao brzo Holdenu i tražio da mu vlasnik hotela garantuje da će ovde biti siguran i da mu se ništa neće dogoditi. Pri tom se njegov pogled zaustavio na Šejnu.

Visoki čovek je kucnuo na vrata sobe u kojoj se nalazila Kineskinja.

— Jen! To sam ja. Klej Voren.

Prošao je skoro minut. A onda su se vrata otvorila.

Šejnu se učinilo da je u njenim lepim očima sevnulo nešto što je pokazivalo da je osetila olakšanje.

Osmehnula se.

— Bojala sam se za vas, mister Vorene — rekla je tiho.

— Smem li da uđem? — upitao je Holden. Ušao je u sobu. Hteo je da vidi šta sve treba da se popravi.

Holden je izašao iz sobe i ubrzo se vratio. S njim je došao i hotelski majstor koji je brzo stavio staklo na prozor.

Vlasnik hotela se ubrzo oprostio od njih. Šejn je rekao da želi da ostane u sobi dok se devojkica ne smiri. Sačekao je da u hodniku zavlada mir, a onda se obratio devojkici.

— Sedite, Jen — zamolio je on. — Moram razgovarati s vama.

Sela je na krevet i zbunjeno gledala u njega.

Šejn je izvadio cigaretu i zapalio je. Zatim je privukao stolicu i ispričao joj o ranjenom banditu.

— Siguran sam da je on jedan od ubica — objasnio joj je on. — Ići ćemo sutra u zatvor da ga pogledamo. Ako je to on onda mu ne gine uže oko vrata. Moguće je da će on odati svoje drugare.

Prekrstila je ruke na grudima.

— Da li je to potrebno? — upitala je.

— Pa samo tako ubice mogu da ispaštaju svoje grehove. To je i u vašem interesu.

Počela je da jeca.

— Naravno, mister Vorene. Ja ću se već snaći.

Nagnuo se napred.

— Hteo sam nešto da vam kažem, Jen. Ali mi morate obećati da to nikome nećete reći. Nikome ni iz vaše porodice, niti onima što nose zvezde na grudima. To mora ostati naša tajna. Ako nešto kažete to bi značilo da ću ubrzo dobiti metak u leđa. Da li ste me razumeli?

Klimnula je potvrdno glavom.

— Obećavam vam da će biti tako, mister Vorene.

Tihim glasom joj je objasnio da je on čovek od zakona koji se uputio u Elmo da pomogne njenim zemljacima. Takođe joj je objasnio da mora da se drži na rastojanju od njega kako niko ne bi nešto posumnjao.

— Ako vam se nekad približim i osmehnem se, to je samo deo moje uloge koju igram — osmehnuo se on. — Sve zavisi od toga da li ćete ćutati, Jen. Zato vam nisam ni kazao svoje pravo ime.

— Razumem vas — rekla je ona. — Obećavam da ću ćutati i da ćemo to znati samo mi.

— Vi ste pametna devojka — pohvalio ju je Šejn. — Nisam hteo da budem sam u Elmu. Treba da stigne i jedan moj kolega. Ali samo da privuče pažnju na sebe. To je jedini čovek kome možete verovati. Vidite Jen, čak ni šerif Bakster ne zna ko sam ja. On je nadležan ne samo za ovaj grad nego i za celu oblast Karbon Kaunti. Njega su izabrali ljudi ove oblasti i on od njih dobija dodatno pet procenata od poreza kao dodatak svojoj plati. On zavisi od svih građana pre svega od rančera. Moguće je da ponekad zažmuri na jedno oko. Ali, je i moguće da se nalazi na strani onih ljudi kojima se zagorčava život.

Jen je ponovo klimnula glavom.

— Poznajem šerifa Bakstera samo iz viđenja — rekla je ona. — Međutim, šerif u Elmu je iskren prema nama. Njegovi pomoćnici takođe. Njegov prethodnik je bio jako pošten čovek i zato su ga i smenili.

— Da li se Mark Hanter još uvek nalazi u Elmu? — upitao je Šejn. — On nas je upozorio da ovde nešto nije u redu i pozvao nas u pomoć.

— On je jako hrabar čovek koji otvoreno priznaje da je na našoj strani — odgovorila je devojka. — Ali on je sada bez posla. Niko se ne usuđuje da ga primi na rad. Zato mu i ne ide

dobro. Odbor se brine o njemu i on dobija toliko sredstava samo da bi mogao da preživi. Mi mu se divimo i pitamo se zašto ne napusti grad.

— Dobro je što ima takvih ljudi, Jen. Sada znate sve. Mi ćemo ujutru doručkovati i onda idemo zajedno kod šerifa. Posle suočenja sa zatvorenikom ići ćemo u državni ured kod advokata da nam da kopiju kupoprodajnog ugovora.

Ustao je i hteo je da se pozdravi s njom.

Skočila je. U njenim očima ogledao se strah.

— Ostavljate me samu?

— Noćas se sigurno ništa više neće dogoditi, Jen — pokušao je on da je umiri. — Osim toga, ja ću spavati dole u dvorani. Ako se nešto dogodi onda vi treba samo da kriknete i ja ću se odmah naći pored vas ovde gore. Dok dođem kod vas neće proći ni pola minute.

Gledala ga je svojim lepim očima.

— Molim vas mister Vorene, ostanite pored mene. Krevet je dovoljno širok.

Njeno lice je prekrilo rumenilo.

— Nije potrebno da se skidamo — nastavila je. — Meni je potrebno samo da vi budete pored mene. Inače neću moći oko da sklopim.

Šejn se osmehnuo.

— Ima tu nečeg što smeta, Jen — kazao je on tiho. — Šta će biti sa vašim ugledom?

— To nije važno, mister Vorene. Ako me budu ubili onda mi ugled neće ništa značiti, zar ne?

— Vi stvarno zrelo razmišljate, devojko. Međutim, izazvaću mržnju kod Kineza. Meni to ne odgovara. Zar niste pomislili na to?

— Poznato je da ste vi iz Teksasa prema ženama jako veliki džentlmeni. Zar to nije dobro objašnjenje?

Šejn se našao na muci.

— Ako dođe do toga da moramo nekom objašnjavati zašto ste vi proveli noć kod mene u sobi, reći ćemo da ste celu noć proveli na stolici pored mog kreveta.

— Slažem se — prihvatio je Šejn. — Mislim da ipak možemo na razne načine da zapušimo ljudima usta. A sada, ležite i odmorite se.

Namestio je stolicu.

Jen je legla.

Pokazala je rukom na mesto pored sebe.

Šejn je za trenutak oklevao a zatim je ugasio lampu i ležao pored nje.

Prebacila je ruku preko njega.

— Laku noć — kazala je.

Odmah posle toga je zaspala. Osetio je njeno toplo telo i omanje, čvrste grudi.

Međutim, Šejnovo srce je bilo veliko. Devojka mu se dopala ali on je ostao samo na tome da sluša njeno pravilno disanje.

Njegove misli odlutale su nekud u daljinu.

Mada je ostali deo noći protekao bez ikakvih uzbuđenja Šejnu nije bilo lako.

Blizina lepe devojke bila je uzrok što je odlučio da što pre nešto preduzme. Njegova naklonost prema ženama a i to da bude nežan prema njima i zaštititi ih učinili su svoje. Osim toga onako u polusnu je čuo neki šum spolja. Možda se odbegla bandit vratio?

Izvukao se iz sobe kao neka mačka da ga Jen ne bi čula i da bi nastavila da mirno spava.

Sišao je na recepciju i ugledao Holdena i službenika.

Njih dvojica su ga gledali zbunjeno kao da je sišao sa neke druge planete.

— Dobro jutro, džentlmeni — pozdravio ih je Šejn veselo. — Ja se osećam kao da sam prošao ispod vodeničkog kamena. Spavati na stolici nije baš najprijatnije. Da vam kažem u poverenju, nisam ostao u sobi zbog te žute lepotice i nemam ništa s njom, ali jednostavno nisam mogao da je ostavim samu jer je bila jako uplašena.

Poručio je dva doručka i ušao u malu trpezariju. Podigao je ruku u znak pozdrava ostalim gostima i odabrao jedan sto pored prozora.

Nije prošlo dugo vremena, a pojavila se i Jen.

Šejn je ustao i namestio joj stolicu da sedne.

Ostali gosti su ih gledali razrogačenih očiju i tiho se došaptavali između sebe.

Posle doručka su izašli iz hotela i uputili se u šerifov ured.

Bakster ih je primio ljubazno. Kada je izvadio svežanj ključeva iz fioke Jen je prebledela. Sama pomisao da će ugledati ubicu koji je verovatno pucao u njenog oca ju je skoro oborila s nogu. To je bilo suviše za nju!

Ipak, prikupila je snage i pošla za šerifom koji je otvorio vrata hodnika u kome su se nalazile ćelije. Kada su prišli ogredi Don Volš se podigao sa drvenog ležaja.

Šejn nijednim pokretom nije odao da je prepoznao Dona Volša. Jen je zadrhtala kada je ugledala bandita.

— Poznajete li ovog čoveka, mis Kai-fen? — upitao je Bakster.

Njene oči prekrile su suze.

— Da — potvrdila je ona. — To je čovek sa revolverom. On je ubio čoveka koji se zove Baorong Jiu.

— Da li ste svi sigurni u to, mis? — pitao je šerif dalje. — Ovaj čovek tvrdi da je sasvim slučajno prošao kada je neko pucao u prozor hotela. To je bilo posle ubistva pored pojila. Kaže da se sklonio iza gomile drva za gradnju. Kada je ugledao mister Vorena mislio je da je to neki revolveraš i onda je pobegao.

— To nije istina, šerife — kazao je Šejn. — Uostalom, on nije bio sam.

Bakster je klimnuo glavom.

— Toler misli da je ubica bio bandit koji je pobegao — kazao je on.

Šejn se nasmejao.

— To mi liči na neku neslanu šalu — rekao je. — Kada je kao slučajno prošao pored prozora njegov konj se nalazio onamo preko u šupi. Osim toga, mogu se zakleti da sam čuo zvižduk kada su krenuli u akciju!

Šerif se ponovo obratio devojci.

— Ja vas moram još jednom pitati, mis, da li ste vi sigurni da je ovaj čovek jedan od ubica? Kod pojila je bilo mračno. Čak i da je bila upaljena šibica mogli biste se prevariti. Vi ste se bili jako uplašili i u strahu su oči velike.

— Ne, šerife — odvrtila je Jen. — Jesam, bila sam uplašena, ali ja sam sigurna da je istina ono što sam vam rekla. Baš njegovo lice sam videla pošto je on držao palidrvce u ruci. Sasvim jasno sam ga videla.

Devojka je koraknula nazad kada je bandit skočio prema ogradi. Namrštio se.

— Ona laže, šerife! — viknuo je on. — Ja ovu malu žutu kurvu nikada nisam video. Kakvog razloga ona ima da mi natovari na vrat toliko nevolja, čoveče? Ubistvo! Glupost. Nije ni čudo što se ljudi odriču tih Kineza i ne žele da budu prijatelji s njima.

— Zavežite, Tolere! — frknuo Bakster. Krenuo je sa Šejnom i mladom Jen u kancelariju. Zapalio je cigaretu.

— Loše ste raspoloženi, šerife, zar ne? — upitao je Šejn. — Ne verujete tom Toleru! Videli ste svojim sopstvenim očima dvojicu jahača, a mis Kai-fen se nikako nije mogla prevariti. Osim toga iza gomile drvca je neko pucao na mene kada sam izlazio iz hotela.

Bakster je podigao obrve.

— Naravno da verujem u vašu priču — rekao je on. — Ipak, cela priča je tajanstvena.

Okrenuo se prema mladoj Jen koja je bila toliko potištena da je jedva sedela na svojoj stolici.

— Mis, vi se sećate da sam ja vašem ocu rekao da će on teško naći mister Hikmena jer koliko ja znam u to vreme on nije bio u gradu?

Devojka je klimnula glavom.

Šerif je pogledao u Šejna.

— Ja sam u međuvremenu razgovarao sa advokatom — rekao je. — Toler ga je pozvao da ga brani. Hikman stvarno nije bio u gradu. Jedan klijent ga je molio da dode i poseti nekog farmera u blizini Sinklera koji se borio sa izvesnim teškoćama. Hikman se vratio tek kasno posle podne.

— Nije tačno — ciknula je Jen. — Pa mi smo bili kod njega. Zar je to moguće?

— Smirite se, mis — rekao je šerif blago. — Ja sam poslao jednog od svojih pomoćnika u Sinkler koji će sve ispitati. Ako hoćete da posetite mister Hikmana onda ću i ja poći sa vama. On tvrdi da vas nikad nije video i da nije ni čuo o nekakvom kupoprodajnom ugovoru sa vama.

— Ima li Hikmen nekog saradnika? — upitao je Šejn.

— Nema, mister Vorene — odgovorio je Bakster. — Ali, on nas očekuje. U svakom slučaju mi smo sve zapisali i sudija će sigurno zakazati raspravu ako nešto nije u redu.

Izvadio je papir, pero i mastilo i zapisao šta je devojka rekla. Pružio joj je hartiju da potpiše.

U jednom drugom zapisniku bilo je uneto kako je u hotelu izvršen pokušaj ubistva. Tu je Bakster dodao i svoje mišljenje i napisao ga ispod potpisa devojke a zatim ga potpisao.

Kada se mastilo osušilo on je polako savio papir i stavio ga u unutrašnji džep svoje jakne.

Izašli su iz kancelarije. Bakster je naredio svom pomoćniku koji je stajao napolju da ne pušta nikoga unutra.

Državna kancelarija nalazila se na kraju glavne ulice. Kada su ušli unutra iza pisaćeg stola ustao je neki vitak, doteran čovek.

— Halo Ben — pozdravio ga je šerif. — Ovo su mis Kai-fen i mister Voren.

— Ja sam Ben Hikman — predstavio se advokat i poklonio se ispred mlade Jen. — Zao mi je što smo se upoznali pod tako tragičnim i zagonetnim okolnostima. Ali, sedite, molim vam.

Devojka nije sela. Gledala je u njega bez daha.

— Vi ste mister Hikman, advokat? — upita ona.

— Jesam, mis Kai-fen — potvrdio je čovek. — Da li ste vi sigurni da ste juče bili ovde u ovoj kancelariji?

Jen je potvrdno klimnula glavom.

— U to nema sumnje — rekla je. — Eto, divili smo se slici na kojoj sunce zalazi iza brda.

Pokazala je rukom prema zidu iza pisaćeg stola.

— Ja to ne mogu da shvatim — promrmljao je Hikman i pogledao u šerifa.

Bakster je skinuo šešir i počeo se po glavi.

— Sigurna sam da smo bili ovde, ali tu nije sedeo ovaj čovek koga sada vidim — kazala je devojka.

— Liči mi na to da je neko iskoristio to što ti nisi ovde i uzeo ljudima novac — reče šerif. — Prevario ih je. Taj je znao da stari čovek ima deset hiljada dolara kod sebe i da te on ne poznaje. Takođe mu je bilo poznato da se ti ne nalaziš u gradu.

— To da treba da putujem u Sinkler bilo je poznato mnogima. Ja sam o tome pričao i u salunu. Ali, kako je taj momak ušao ovamo? Postoji samo jedan ključ koji ja uvek nosim u džepu. Žena koja mi čisti dolazi uvek pola sata pošto ja otvorim. Vrata nisu nikada obijena.

Šejn je prišao vratima i otvorio ih. Na drvetu nije bilo nikakvih oštećenja ali na bravi je primetio nekoliko ogrebotina. Provalnik je morao koristiti „ditrih“, kukastu žicu za otvaranje brava. Zatvorio je vrata.

— Čini mi se da je koristio „ditrih“ — reče on. — Momak mora da je vrlo spretan. U svakom slučaju išlo mu je na ruku to što se vaša kancelarija nalazi na kraju ulice. Ili je to neki čovek koji je ovde u gradu saznao da ćete otputovati u Sinkler ili pak ima nekoga ovde u gradu koji ga o svemu obaveštava. Možete li nam kazati da li možete da opišete kako izgleda taj čovek, Jen?

Kao i uvek mlada Kineskinja je prvo dala znak glavom da može da se seti.

— Bio je srednje visine, dežmekast i snažan — rekla je. —

Lice mu je bilo nekako četvrtasto. Setila sam se da je na bradi imao ožiljak.

Jube Zaharijas. setio se Šejn. Tog vođu bande nikada nije sreo ali ga je znao sa poternica. To što je devojkica rekla o ožiljku bilo mu je dovoljno. Tu više nije bilo sumnje. To je taj lupč. Taj nitkov je u Minesoti sa svojim drugarima napao jedan voz. Ali pre toga su slučajno uhvatili jednog od njegovih bandita i on, da bi mu ostala glava na ramenu, odao je šta se sprema.

U vozu im je pripremljen pakleni prijem. Svi banditi ostali su da leže pored pruge, a pucnjavu je preživio jedino Jube Zaharijas. Dogodilo se to pre dva meseca. A taj lukavi lisac je nestao bez traga i glasa.

— Znaite li nekog takvog čoveka? — upitao je Šejn.

Dva čoveka su odmahnuili glavom.

— Znači li to da moramo da se odrekne mo kupovine na Lejk Seminou? — upitala je Jen tužnim glasom.

— Moram da vam saopštim. na svoju žalost. da stvari sada tako stoje i da će biti tako — potvrdio je advokat.

Otvorila su se vrata. Unutra je ušao neki kosmat mladi čovek.

— Pomoćnik Knap — požurio je Bakster da ga predstavi. — I šta si saznao. Lestere? — upitao je.

— Vilijam je potvrdio sve ono što je naveo mister Hikman — odgovorio je pomoćnik. — On je došao u deset sati i popodne oko pola četiri je otišao.

— Dobro, Lestere — rekao je šerif. — Onda ti možeš da se raskomotiš i da na miru doručuješ.

Pomoćnik ih je pozdravio i izašao.

— Dodite. Jen — rekao je Šejn. — Ovde trenutno ne možete ništa da uradite.

Rastali su se od advokata.

— Znam koliko žalite, mis Kai-fen — rekao je Hikmen. — Biće vam sigurno žao kada na procesu budem zastupao suprotnu stranu. Ali, shvatite me. ja od toga živim. Po zakonu moram to da radim. Nadam se da ćete razumeti u kakvom položaju se ja nalazim.

— Nije potrebno da se izvinjavate, ser — rekla je Jen.

Ispred šerifove zgrade Bakster se odvojio od njih. Morao je da podnese izveštaj oblasnom sudiji.

Devojkica je bila tužna. Šejn je stalno pokušavao da je smiri. Ponudio joj je da plati prevoz oba kovčega u Elmo. Ona je dugo ćutala. Zatim je pristala. On je s njom otišao na stanicu i tamo saznao da će voz krenuti u Hanu u pola četiri. Odatle je Elmo bio udaljen samo šest milja. Šejn je kupio dve karte i platio za prevoz dva kovčega i za svoga konja.

Posle toga je zajedno sa devojkicom prešao na suprotnu stranu gde se nalazila šupa u kojoj su se bili sakrili dvojica bandita sa svojim konjima. Napolju su se videli tragovi. ali tlo je bilo jako tvrdo tako da su se tragovi mogli jako teško raspoznati.

Vratili su se u hotel.

Mlada Kineskinja je u hotelskoj sobi počela da plače. Šta da kaže kada se bude vratila?

Šejn ju je pustio da se isplaće. On sam je morao da razmisli malo o tome šta Jube Zaharijas namerava.

Taj nitkov je sigurno umešao prste u ovu prijavu igr. Sigurno je da po drugi put neće dozvoliti da ga njegovi ljudi izaaju. Učiniće sve da Jen nestane pre nego što počne suđenje Donu Volšu.

Zaharijas je izgleda stvorio novu bandu i oko sebe okupio najokorelije zločince. Međutim, Šejnu nije bilo jasno kako se taj nitkov povezao sa ljudima u Elmu koji su koristili sva sredstva da Kineze isteraju iz grada?

Jasno, sve potiče iz Elma. Tamo se saznalo da otac lepe Jen ide u Rovlings sa 10.000 dolara. A ovde se verovatno nalazio neki čovek za vezu koji je znao da će Hikmen otputovati u Sinkler. Zaharijas je seo na mesto advokata, popunio ugovor i strpao novac u svoj džep.

Posle toga je sve bilo jasno. Mora da su stalno pratili Jen i ljude koji su išli s njom. Šejn se setio da mu je Jen kazala da su ostali u gradu samo zato što se nijedan voz nije vraćao natrag. Odjednom mu je sinulo u glavi. Zagonетка kao da je bila rešena. Železnički kolosek je bio bačen u vazduh kako bi se Kinezima onemogućilo da odu iz grada.

— Glavu gore, Jen — rekao je Šejn blago. — Ovog trenutka izgleda da nema nade. Ali ja ću učiniti sve da pravda pobedi i da vi dobijete novac natrag.

Međutim, kada je pomislio na tu lopužu Zaharijasa nije baš bio siguran da će biti tako.

Ručali su u hotelu. Posle toga Jen se uputila u svoju sobu. Šejn je otišao u konjušnicu i uzeo svoga konja. Mrkov ga je pozdravio rzanjem.

Šejn ga je odveo do poprečne grede za koju se vežu konji i prebacio njegove uzde preko drveta.

Krenuo je prema ulaznim vratima hotela i kada je ulazio unutra zamalo da se nije sudario sa Hikmenom.

Advokat ga je pozvao na piće u malom baru.

— Dirljivo je to kako se vi brinete o toj devojci, mister Vorene — rekao je on.

— Ja sam iz Teksasa — osmehnuo se Šejn. — Da vas podsetim, Jen je žena a uz to je preplašena i skoro bespomoćna. Ona nema ni centa kod sebe. To što je Kineskinja nije uopšte važno.

— Razumem ja vas i dobro znam da je žena nežno stvorene kome treba pomoći ali u Elmu vašu ljubaznost mogu pogrešno protumačiti — opomenuo ga je advokat. — Ako stvarno hoćete da kupite komad zemlje i nastanite se na njemu onda vam savetujem da se izvesno vreme ne pojavljujete. Ovde se čak priča da ste čak i noć proveli s devojkom.

— To je tačno — potvrdio je Šejn i ispričao mu kako je do toga došlo. — Soreman sam da se potučem sa svakim koji tvrdi da sam imao neke druge namere. To važi i za ljude u Elmu. Ja mogu da budem vrlo nezgodan, mister Hikmene.

— Dopadate mi se, mister Vorene — rekao je advokat i os-

mehnuo se. — Ako je to tačno onda niko neće da vam podmeće nogu. Ako dozvolite onda ću ja poslati telegram predsedniku društva rančera Normanu Kordeju i obavestiti ga o vašoj želji. To bi moglo da bude korisno za vas.

— Vrlo lepo od vas, mister Hikmane — rekao je Šejn i potvrdno klimnuo glavom.

Sve u svemu, Hikman nije ostavio nepovoljan utisak na njega.

Posle još nekoliko viskija oni su se rastali. Šejn je shvatio da to što Hikman treba da brani Dona Volša bila je ipak samo advokatova dužnost. Izgleda da se konci ipak vuku iz Elma!

Šejn je otišao na sprat da dovede Jen.

IV

Osim njih u vozu je bilo malo ljudi koji su putovali za Sinkler i Volkot. Putnici za ostala mesta radije su ostali u glavnom gradu provincije, Rovlingsu koji im je bio privlačniji od mnogo manje Hane.

Kada je voz oko pola pet stigao na malu stanicu osim njih su sišli samo jedna žena i muškarac. Sigurno su bili bračni par i ovde su živeli. Šejn je izveo mrkova iz vagona za stoku.

Otišli su sa stanice i uputili se prema štali. Tamo je Šejn iznajmio jedna farmerska kola i četvoropreg. Platilo je unapred i zamolio da povratak bude sledećeg dana.

Zatim su se vratili do železničke stanice. Ložač i vozovođa su im pomogli da istovare kovčege. Šejn je vezao svoga konja pozadi za kola. Zatim su ušli unutra i krenuli.

Put prema Elmu vodio je preko jedne široke ravnice. Jednu milju iza Hane ugledali su radnike. Bili su to Kinezi. Na nekoliko jardi ispred njih kolosek je bio prekinut.

Zatim su skrenuli levo gde se ispred njih isprečila jedna mešovita šuma hrastova i borova. Put je bio sve uži, a zatim su izašli iz šume. Pred njima se nalazila travnata ravnica.

Kada je Šejn primetio vatru, iz cevi oružja meci su već uveliko zviždali oko njihovih ušiju.

Strelci su čučali na ivici šume i pucali iz pušaka. Jen je kriknula uplašeno.

Povucite se nazad i lezite! — viknuo je Šejn.

Mlada Kineskinja ga je poslušala i legla.

Šejn je zviznuo bičem i poterao konje. Tamo negde samo oko četiri stotine jardi pored puta su se ponovo nalazila visoka stabla drveća.

Kočija je hitala tamo.

Ipak, Šejn je potcenio lupeže. Doduše, video je zaklone od oborenog drveća iza kojih su se nitkovi sakrili, ali je mislio da oni više nisu opasni. Oni su nastavili da pucaju i dalje i kugle su pogodile zapregu.

Konji su se prepeli i kočija se uskoro prevrnula.

Šejn je uspeo da skoči kroz otvorena vrata. Kovčezi sa mrtvim ljudima su ispali. Jen zamalo nije bila smrvljena ispod kola. Šejnov mrkov je pao ali je brzo ustao.

Prema onome što su mogli da dožive ipak su imali sreće. Sa jedne strane kola su im služila kao zaklon a s druge strane drveni kovčezi.

Šejn najpre otpuzi do svoga mrkova i odvezao ga. Potapšao ga je po grivi i oterao ga sa mesta gde se nalazio.

Mada su nitkovi stalno pucali na Šejna on je uspeo da stigne do širokih stabala drveća.

Banditi su sada vatru iz svojih pušaka usmerili na kola. Međutim, kugle su bile uzaludno ispaljene jer su pogadale uglavnom zemlju ispred kola.

Šejn je ugledao svoju pušku koju drži u sedlu i koja je sada bila ispalila iz sedla.

Pucao je.

Šejn je ipak odlučio da sačeka i da tim lupežima prepusti da povuku prvi potez u igri.

Međutim, banditi su uvideli da pucaju u prazno i ostavili oružje pored sebe.

Bila je to prilika za Šejna. On je dopuzio do mlade Jen.

— Znete li da rukujete oružjem? — upitao je on.

Ona je odmahнула glavom.

Pružio joj jedan od revolvera iz futrole.

— Ipak ga uzmite, Jen — rekao je on, — Ja ne mogu da budem uvek na svakom mestu. Pucajte samo onda kada neko pride blizu. Nije važno da li ćete pogoditi. Važno je da ih zaplašite.

Za trenutak je razmišljala, a zatim uzela revolver.

Šejn je sagnuo i ponovo pogledao na drugu stranu.

Videvši je nekog čoveka koji je trčao i brzo nestao između stabala drveća. Očigledno je hteo da dođe do svojih drugara koji su čučali iza gomile drveća.

— Oni će odmah napasti, Jen — opomenuo je on devojkicu. — Ako uspemo da ih zadržimo onda ćemo imati šansu protiv njih. Mislite na moje reči i pucajte tek onda kad vam priđu blizu. Da li ste razumeli, Jen?

Tek što je on to rekao zagrmelo je kao da se pakao otvorio!

Galopirali su sa svih strana. Oni! Kao Indijanci približavali su se smrknuta lica.

Na strani na kojoj se nalazio Šejn pojavila su se četiri čoveka. Banditi su pokušali da dođu do drveća.

Jedan se okrenuo i pucao.

Šejn ga je pogodio iz svog revolvera.

Puzao je po zemlji prema mestu gde se nalazila Jen.

I sa te strane pojavili su se banditi. Trojica. Počeo je da puca na njih. Oni su se brzo izgubili u šumi.

— Bravo, devojkico! — viknuo je Šejn.

Prišao je mestu gde je ležao upucani konj. — Da li je sve u redu?

— Skoro da mi je iščašena ruka — mucala je ona.

Dok je razgovarao s njom svakog trenutka je imao na oku bandita koji je puzio kroz nisku travu pored ivice šume.

— Sada morate da prikupite sve svoju hrabrost. Jen — rekao je Šejn. — Vidite li onog čoveka tamo?

Ona je pogledala i klimnula glavom.

— Kada vam dam znak vi ćete pucati na njega — kazao je on. — Ja ću preći do ograde. Odande ću moći da kontrolišem obe strane. Ako mi to bude uspelo onda niko više neće moći da dospe do vas. Ali, ja vas za izvesno vreme moram ostaviti ovde. Ne bojite se, zar ne?

— Biću hrabra — obećala je ona.

Šejn je klimnuo glavom.

— I bez panike, Jen — rekao je on. — Vi ćete samo odvratiti pažnju bandita od mene. Ja ću doći po vas. Samo vas molim da mi ne izgušite revolver. Ne zaboravite, svakih dvadesetak sekundi morate pucati na tog nitkova.

Ona je stegla tešk. revolver obema rukama i pucala. Kada je još jednom povukla kroz Šejn je trčao prema ogradi. Nije se prevario. Dvojica bandita su gledali u svog druga koji je puzio kroz travu.

Šejn je prešao već više od pedeset jardi kada su pucali na njega s desne strane.

Kugle su zviždale pored njegovih ušiju. Ali, počeli su da pucaju i oni koji su nalazili levo od njega.

Bacio se na zemlju i otpuzio do zaklona. Kada se uspravio da malo osmotri šta se dešava jedna kugla je zviznula pored njega.

Dok su mu komadi drveta leteli pored glave on je već ugledao onoga koji je pucao. To je bio nitkov kome je pucao u noge. Spremao se da ponovo pritisne obarač svoga „kolta“ kada ga je sustigao metak iz Šejnove puške. Ispustio je revolver i pao kao klada na zemlju.

Šejn je zviznuo. Odgovor je bilo rzanje između drveća. Mrkov je bio blizu.

Nastao je pravi pakao. Banditi su pucali sa obe strane na kola. Oni su štitili vatrom čoveka koji je puzio kroz travu. Ali on nije imao hrabrosti da se uspravi.

Šejn se okrenuo kada su iza njega krenule grančice. Bio je to njegov mrkov.

Šejn je otpuzao od stabla. Kada više nije video bandite on se uspravio. Mrkov mu je prišao i naslonio svoje nozdrve na njegovo rame. Šejn ga je potapšao po vratu.

— Dobri moj dečko — rekao je on i vinuo se u sedlo. Poterao je mrkova prema kolima. Brzo je stigao do prevrnutе zaprege. Sjahao je.

Jen je ležala iza jednog kovčega.

— Dodite — rekao je Šejn.

Skočila je i uhvatila se za njegovu ruku. Uhvatio ju je oko struka i digao je na konja.

Bio je to riskantan potez. Banditi su još uvek pucali i olovo je letelo oko njih. Jedan metak je okrznuo Šejna na levoj butini. Bolelo ga je. Ali on je poterao mrkova u galop.

To mu se nikada nije dogodilo. Banditi su pucali nasumice umesto da prethodno dobro nanišane. Isto tako su mogli da pucaju u konja i onda bi oni bili u prednosti.

Suviše kasno su se toga setili. Mrkov je prosto leteo. Uskoro su bili iza gomile drveća i banditi više nisu mogli da ih vide. Opasnosti više nije bilo.

Posle dve milje puta više nije išao kroz šumu. Sada je to bila jedna travnata livada.

Iza jednog uzvišenja kojim su jahali odjednom su ugledali mali grad ispred sebe.

Umakli su u poslednjem trenutku kuglama tih bandita. Sada više nije bilo opasnosti. Šejn je još i mogao da prihvati borbu ali se bojao da u njoj ne nastrada mlada Jen.

To što su se njih dvojje pojavili u gradu izazvalo je dosta uzbuđenja.

Ljudi su se okupljali i išli za njima. Gledali su ih i šuškali nešto između sebe. Po izrazu njihovih lica moglo se lako zaključiti da su ljuti. Naročito su njihovi pogledi bili strogi kada su odmeravali mladu Jen od glave do pete. Lepa Kineskinja je još uvek držala revolver u ruci i to je posebno uzbuđivalo ljude unaokolo.

Šejn je upitao Jen gde se nalazi šerifov ured. Poterao je mrkova tamo. Uzbuđena masa ljudi je krenula za njima.

Neko mora da je javio da oni dolaze, jer ih je čovek sa zvezdom već čekao pred vratima.

Bio je to čovek četrdesetih godina, snažan, sa širokim ramenima. Njegovu gornju usnu su krasili brkovi. Snažne ruke držao je u džepovima. Pogledao ih je.

Na klupi ispred kuće sedeli su dvojica njegovih pomoćnika. Jedan je bio nizak i dežmekast. Šejn ga dosad nikada nije video. Ali je zato poznao onog drugog sa poternice. Harolda Malduna su tražili u Oklahomi zbog krađe stoke. Doduše on je bio sitna riba ali je Šejna iznenadilo to što on ovde nosi zvezdu na grudima.

Šejn je pomogao devojci da sjaše.

Jen mu je vratila revolver i on ga je stavio u futrolu. Pošto je vezao konja okrenuo se prema šerifu i dodirnuo rukom obod šešira.

— Halo, maršale! — pozdravio ga je on. — Ja sam Klej-ton Voren iz San Antonija u Teksasu. Možemo li da razgovaramo nasamo?

Serif je klimnuo glavom.

— Ja sam Brent Tilson — rekao je on. — Uđite.

Okrenuo se i otvorio vrata. Šejn je pošao za njim. Uhvatio je devojkicu za ruku i poveo je sa sobom.

— Tilson se smestio u svojoj stolici za pisaćim stolom. Nije im ponudio da sednu.

— Šta mogu da učinim za vas, mister Vorene? — upitao je on.

— Jedan moj prijatelj je bio ovde u ovom predelu — kazao je Šejn. — Njemu se tu jako dopalo i ja sam bio radoznao da li će se i meni dopasti. Hteo bih da razgledam okolinu i da kupim neki ranč. Zato sam i svratio kod mister Hikmana u Rovlingsu. Tamo sam, u jako tragičnim okolnostima, upoznao mis Kai-fen.

Ispričao mu je o ubistvu dvojice Kineza.

— Mis Kai-fen je bila potpuno izgubljena a kod sebe nije imala nijedan cent. Ja sam se ponudio da joj pomognem.

— Vi ste jedan pravi džentimen — zaključio je Tilson ironično.

Šejn je slegao ramenima. Učinio je to tako kao da ne primećuje blagu ironiju u glasu šerifa.

— Takav nam je mentalitet, maršale — rekao je on. — Ja sam pomogao mnogima u životu. Osim toga ionako sam hteo da dodem u Elmo. Međutim, ubica iz Rovlingsa koji je pobeo mora da je pripadao nekoj bandi i obavestio je ostale svoje drugare.

Ispričao je o napadu koji je usput izvršen na njihova ko-

la i kako su uspjeli, on i devojka, da za dlaku spase živu glavu.

— Da li oni u Rovingsu imaju nekog ko ih obaveštava to ne znam. Pretpostavljam da nas je neko stalno pratio. Sigurno je jedno. Cevi njihovog oružja bile su uvek uperene protiv Kai-fen. Meni se čini da je to zbog toga što ona može da prepozna čoveka koga je uhapsio šerif Bakster. Ako krenete u poteru možda ćete pohvatati i ostale bandite.

Na Šejnovo iznenađenje maršal nije oklevao ni trenutka. On je poslao svoje pomoćnike da okupe ljude. Kada je upitao Šejna da li će i on poći s njima, Šejn je odmahnuo glavom.

— Kada nešto počnem ja to i završim — objasnio je on. — Najpre ću odvesti devojku kući i potražiću posle toga sobu u nekom hotelu.

Tilson je klimnuo glavom i uzeo svoju pušku sa police. Izašli su zajedno iz kancelarije.

Napolju su se nalazili još samo neki stari ljudi, žene i deca. Gledali su ih.

Šejn se vinuo u sedlo. Zatim je povukao Jen pored sebe. Ona mu je rekla kuda treba da krenu. Čuo je još i to da je Tilson naredio jednom čoveku da nabavi kola za prevoz kovčega.

Put je vodio između jedne grupe od dvadesetak zgrada. Psi su lajali. Deca su trčala za njima.

Kada su siahali ispred kuće Kai-fen okupili su se ljudi iz okolnih koliba. Jedna žena naborana lica i jedan mladi Kinez su izašli napolje i stali ispred vrata.

Jen ih je zagrlila i poljubila ih plačući. Ispričala im je šta se dogodilo.

Stara žena je počela da plače. Okupljalo se sve više muškaraca i žena.

Jen je obrisala suze i upoznala Šejna sa svojom majkom i svojim bratom.

Mladi čovek se zahvalio i stogao Šejnu ruku.

Među ljudima su se nalazili i roditelji ubijenog Baoronga Jina. Skamenjena lica primili su oni surovu istinu. Ljudi su bili tužni. Ta kupovina zemlje je bila sva njihova nada. Štedeli su cent po cent. Znači, godinama su uzaludno radili!

— Te proklete svinje! — viknuo je neki beli čovek iza Šejna.

Šejn ga je pogledao.

— Šta vi radite ovde među Kinezima? — upitao je on pošto se predstavio.

— Zovem se Mark Hanter i pre kratkog vremena bio sam šerif u ovom gnezdju pacova — odgovorio je čovek. — Ali građanima nije bilo po volji što sam pravedan i tako su me zbog toga smenili.

— Potrebna mi je soba — kazao je Šejn. — Vi znate gde ih ima. Mogli biste da krenete sa mnom. Platiću vam piće zbog toga.

Hanter je klimnuo glavom.

— Slažem se, mister Vorene — rekao je. — Idi ćemo, a i piće prihvatam.

— Samo trenutak — zamolio je Šejn.

Oprostio se od paradiže Jen.

Uhvatio je uzde mrkova i proveo ga kroz gomilu ljudi. Na pola puta između kineskog naselja i pruge zaustavio je mrkova.

— Vi ste povređeni — primetio je Hanter. — Krv vam još uvek curi iz rane.

Šejn je odmahnuo rukom.

— Kugla me samo okrzнула.

Pružio je cigaretu Hanteru.

— Jen mi je pričala o vama — rekao je on. — A neko drugi mi je rekao da ste vi na strani vlasti i zakona.

— Kako ste to saznali? — upita Hanter. — Da budem iskren, ja sam lično krenuo u Rok River da predam to pismo pošto nisam verovao tim ljudima.

Šejn se iscerio.

— To ste preuzeli na svoju sopstvenu odgovornost, Mark.

— Ako tako kažete onda ste vi iz Vašingtona, zar ne?

Šejn je klimnuo glavom.

— Uskoro će stići jedan moj drugi kolega — rekao je on. — Palo mi je na pamet da ti nitkovi kuvaju neku đavolski opasnu čorbu i da žele da me uklone sa ovog sveta, samo zato što sam ja takav prema Kinezima.

Hanter je zavió cigaretu i vratio Šejnu pribor za pušenje.

— Dobrodošli u pakao, Vorene — rekao je on i osmehnuo se.

Šejn mu je dao vatru.

— Idemo još dalje — rekao je on. — Znao sam već iz izveštaja da je Tilsen na strani rančera. Ima li sem vas još nekog koji se nalazi na strani Kineza?

— Za početak su tu još samo neki trgovci. Međutim, oni su toliko zaplašeni da ih možete smatrati kao neku vrstu pomoćne radne snage. Kinezi imaju samo mene. U ovo vreme oni me drže samo zato što niko u Elmu neće da mi da posao. To je zahvalnost što sam bio na njihovoj strani. Ne pojavljujem se u salunima. Ceo grad je jedno veliko bure baruta. Posle ubistva u Rovlingsu biće još gore. Lao Kai-fen može biti jako tvrdoglav. Posle smrti svoga oca on može da se odluči na neki opasan korak.

— Loše se piše, zar ne Mark? — uzdahnio je Šejn. — Uostalom, vi ćete me zvati Klej. Saznao sam da ovde vlada neka banda. Eto, taj mršavi pomoćnik šerifa je nekadašnji kradljivac stoke iz Oklahome. Da li vam ime Jube Zaharijas nešto znači?

— Da — odvratio je Hanter. — Voda bandita koji su pijačkali vozove. Zar je taj nitkov negde ovde u blizini?

— Na žalost, izgleda da jeste!

Opisao je čudni ožiljak na bradi bandita ali Hanter je bio siguran da ga nikad nije video.

— Što se tiče kukavičluka građana — rekao je bivši šerif — meni se čini da i ta većina koja čuti ne sme da kaže ništa. Da li vam je poznato šta je degueljo?

— Čuo sam ga često u Meksiku.

Posle Alama to je bilo ime koje je odjekivalo kao posmrtni marš.

— Onda ćete ga ponovo čuti ovde, sve dok vam se ne pomuti razum — rekao je Hanter. — U Elmu žive među ostalima, tri meksikanske porodice. Oni na kraju nedelje i za vreme svadbi i svečanosti sviraju i pevaju. Pre tri nedelje počeli su da se okupljaju oko bunara i sviraju.

— I, Tilson to trpi?

Hanter se kiselo osmehnuo.

— Naravno. Klej — reče on. — On je jedna obična igračka u njihovim rukama. Kaže da Meksikanci na taj način izražavaju svoja osećanja i svoju radost. Tu spada i degueljo.

— Imaćemo pune ruke posla — promrmljao je Šejn. — Oni nam u tome mogu pomoći. Samo Jen zna ko sam ja. Možda oni koriste obaveštenja i misle da Lao Kai-fen neće ništa preduzeti. Jako mi je stalo do toga da uvek budem u blizini mlade Jen kako se devojci ne bi ništa dogodilo. Ona nam je glavni svedok i banditi će učiniti sve da je ubiju. Hoćete li vi da pazite na nju?

— Jen je divna devojka — rekao je Hanter i pocrveneo. — Možete računati na mene. Samo se bojim da ta stalna briga o njoj neće biti dovoljna. Ranije ili kasnije te svinje će je ipak upucati. Setite se mojih reči.

— Meni je to već davno jasno, Mark — dodao je Šejn. — Možda bi noćas trebalo da je odvedemo na sigurno, gde će ona ostati sve dok ne prođe ova gužva. Da li možete da se setite nekog mesta?

— Takvo mesto se ne može naći u celom Karbon Kauntiju — rekao je tužnim glasom. — Morali bi da je prebacimo do Rok Rivera i po mogućstvu da je ukrcamo u voz.

— Rok River! — uzviknu Šejn. — Možda je to rešenje. Ja poznajem šerifa u tom mestu. To je jedan poverljiv čovek koji će se sigurno brinuti o njenoj sigurnosti.

Prešli su preko koloseka.

Pred Šejnom se našao novi zadatak. Ali, život je takav. Nije mu mnogo vredelo to što je razmišljao.

V

Elmo je imao samo dve glavne ulice i nekoliko sporednih sokaka. Sav život odvijao se u glavnoj ulici.

Šejn je smestio svog mrkova u štali i iznajmio sobu u hotelu „Elmo”. Zatim se uputio sa Markom Hanterom u „Dablin salun”.

Bilo je već osam sati. Ulice su bile pune ljudi.

Na zidovima saluna visile su slike sa irskim motivima. Neki mršav čovek svirao je na klaviru. Raspoloženje je bilo jako dobro. Ipak, kao da je izgled varao. Da li zaista neko teroriše ove ljude i uteruje im strah u kosti?

Kada su se približavali šanku Hanter je zapeo za jednu ispruženu nogu. Okrenuo se ljutito i pogledao čoveka.

Bio je to neki vitki momak koji je sada povukao nogu i osmehnuo se.

— Izvinite bivši šerife, ja imam dugačke noge — rekao

— Onda dobro pripazi, Rositere, inače ću morati da te skratim.

Mladić je hteo da skoči ali ga je zadržao neki bradati džin od čoveka.

— Pazi Rositere, inače ću te ja izudarati — rekao je on.

— Dobro ti je poznato, Keni, da Hanter ima nezgodnu narav. Zamisli da si se ti našao u njegovom položaju. Bez posla i bez novca. Kažu da živi od milostinje kod Kineza. A to je pasji život. Tamo se živi bedno, zar ne mister Hantere?

Bivši šerif se namrštio.

— Pustite vi to, mister Diksone. Vašim podsmehom niste uspeli da me izazovete. Mada ste ovde novi čovek koji je došao nedavno rizikujete vi i vaši ljudi da dobijete žestok udarac po nosu. Meni ne možete da bacate pesak u oči. Gde je taj veliki gazda koji vas je zaposlio kao kauboje mada ovde nema ni parčeta zemlje? Očito je to jedna obična prevara. Kada bi se zagledale vaše ruke odmah bi se videlo da nikada u svom životu niste radili neki teži posao.

Džin je skočio sa stolice.

— Šta hoćete time da kažete, Hantere? — upitao je on pretećim glasom.

— Hoću da kažem da vas smatram revolverašem koga su angažovali oni iz Društva rančera da terorišete Kineze i da ih proterate iz grada — odvratio je Hanter bez straha.

Džin je polako krenuo pored šanka.

Ipak, tada se kroz grupu ljudi probio neki crvenokosi snažan čovek. Bio je za pola glave viši od Diksona. On je Šejna gurnuo ustranu. Zatim je stavio svoje ogromne šape na Hanterova ramena i pogledao u Diksona.

— U redu je, Liam — rekao je Hanter i klimnuo glavom. — Zabeležio sam svaki viski koji si mi do danas platio, ali me nervira tvoja ravnodušnost prema obema stranama.

— Izgleda da je to moguće, Mark — rekao je mirno džin.

— Ali, ako ti to nije po volji onda možeš da se izgubiš kroz ona vrata, momče. To je vrlo jednostavno.

Posle tih reči otišao je ponovo iza šanka.

Dikson i Rositer su ponovo seli. Šejn i Hanter su zauzeli mesta za stolom koji se nalazio pored jednog prozora. Poručili su pivo i viski. Kucnuli su se i počeli da piju.

— Ti momci za stolom zaista ne liče na kauboje — rekao je Šejn i vratio čašu s pivom na sto.

— Već nedelju dana muvaju se oni ovde unaokolo — objasnio mu je Hanter. — Po mom mišljenju to su mutni tipovi koji imaju zadatak da raspiruju mržnju protiv Kineza i da izazivaju nemir. Dosad ih doduše nisu uhvatili u njihovim prljavim poslovima, jer su se na tajanstven način gubili kada se radi nešto protiv Kineza. Ne verujem u tog Stedmana, njihovog navodnog vođu. Oni tvrde da se on interesuje da kupi zemlju gde Kinezi žele da se naslele.

To je za Šejna bila jedna interesantna novost. Kako to da neki čovek koga nikada dosad nisu videli u Elmu želi da kupi baš jedan određeni deo zemljišta? Zašto li je Hikman to prećutao? Kada ceo Elmo to zna niemu je to sigurno bilo po-

znato. Na kraju krajeva on je bio državni službenik za ceo predeo Karbon Kauntija.

— Ja vam se divim, Mark — rekao je Šejn. — Vaša oštroumnost i dar da iz sporednih stvari izvlačite logične zaključke dokazuje da ste bili odličan šerif. Međutim, otvorenost i iskrenost i to kako vi svakom ovde kažete istinu u lice to je ravno samoubistvu. A niste ni naoružani.

— Možda sam ja baš zbog toga i živ čovek — iscerio se Hanter. — Kineza mogu ubiti bez ikakvog razloga, ali pucati u jednog belog čoveka to je već nešto drugo.

— Imam dosta novca, Mark. Vi ćete sutra kupiti revolver. Možda će to biti rizik za vas, ali mislite na Jen. Kako ćete štitiť devojku ako nemate oružje? Tu malu žele da ubiju, Mark. Da li je to vama jasno?

Hanter je zbunjeno klimnuo glavom.

— Jasno mi je, Klej. Ali meni nije potreban nov revolver. Ja sam stari lisac. Treba samo da uzmem moj stari „kolt“. Elmo je jedino mesto na Zapadu koje ima zalagaonicu. Kada su me najurili moja uštedovina je nestala za nedelju dana. Kad neko ogladni on postaje drugi čovek, Klej. Dakle, moja kola su krenula nizbrdo. Sa onim što sam dobio kao neku vrstu otpremnine mogao sam da živim jedan mesec. Nisam više mogao da plaćam sobu u hotelu i oni su me izbacili napolje. Smestio sam se u štali, ali su mi rekli da moj zadah smeta konjima. Stari Hačer je molio da ga razumem i da se i on mora da mi uskrati gostoprimstvo kao i ostali. Na kraju su mi Kai-fenovi ponudili da živim u njihovoj maloj građevini. To je priča o meni, Klej. Sada znate ko se nalazi ispred vas.

— Jasno mi je, Mark — reče Šejn. Poručio je nova pića.

Ovog puta čaše je doneo lično vlasnik saluna.

— Mark! — viknuo je on. — Da li si se smirio? Ova tura ide na račun kuće.

Zatim se orkenuo prema Šejnu.

— Vi mora da ste mister Voren. Izabrali ste nepovoljno vreme da nas posetite.

— Izgleda da ste u pravu — potvrdio je Šejn. — U vašu zdravljju, mister...

— Zovem se O'Rurke — predstavio se Irac. — Međutim, možete da me zovete Liam. Mark je jedan divan momak. Samo on zaboravlja da je savest vrlo varljiva. Ja imam dosta razloga da se isključim iz igre. Sve ovo što se ovde događa jednog dana će odneti vetar. A ako Elmo postane ruševina onda će ostati „Dablin salun“ kao jedina zgrada.

Poklonio se i krenuo prema ostalim gostima. Ipak se još jednom okrenuo.

— Misliš na Šeron — doviknuo je Hanter. — Ta se nije izmenila. Ona kaže sasvim otvoreno šta misli o ovom gradu revolveraša.

Liam ga je odmerio od glave do pete. Bio je ozbiljan.

— Meni se ovde vazduh ne dopada, Mark — rekao je on. — To je i razlog zašto se tako ponašam.

Šejn je platio prvu turu pića. Hanter je već bio krenuo prema pokretnim salunskim vratima.

Šejn je mahnuo rukom vlasniku saluna i pošao za Hanterom.

— Ti si lud, Mark — doviknuo je O'Rurke.

— Taj prosiyak je našao novu žrtvu — reče mladi Rositer glasno. Kauboji za njegovim stolom su se grohotom smejali.

Šejn je brzo gurnuo Hantera kroz pokretna vrata.

Stali su.

— Kuda sada? — upitao je Šejn dok je palio cigaretu.

Hanter se kiselo osmehnulo.

— Ostaje nam još samo „Elmo klub“. Ljudi će se obrađovati kada me vide. Oni sebe smatraju najboljim građanima u ovom mestu.

— O'Rurke je tražio razloge da se opravda za svoje ponašanje. Ta Šeron koju je pomenio, to je njegova kćerka. zar ne?

— On je njen zaštitnik — odgovorio je Mark. — Izvanredna devojka. Liam je bio prijatelj njenog oca. Kada su njemu roditelji umrli doveo ju je ovamo. Njena porodica doselila se takođe iz Irske. Ona ima jako lep glas i radi kao pevačica. Od ponedeljka do četvrtka je u „Dablin salunu“, a ostala tri dana se trudi da bude dobro raspoloženje u klubu „Elmo“

Zapalili su cigarete i krenuli pločnikom.

Nekoliko trenutaka kasnije čuli su iza sebe neku galamu.

Šejn je pogledao nazad. Ugledao je četvoricu kauboja.

— Hej, mister! — doviknuo je mladi Rositer.

Šejn je stao i okrenuo se nazad.

— Šta želite? — upita on.

Momak se iscerio.

— Hoćemo da razgovaramo s vama — rekao je on. Zatim je pokazao rukom prema Hanteru. — Stani smrdljivko. Prvo ćeš otvoriti usta a zatim podviti rep. Tako si uvek radio.

Hanter se okrenuo i pojurio prema mladiću.

Dikson se stvorio ispred njega i uhvatio bivšeg šerifa za ruke.

— Šta ovo treba da znači? — upita on. Međutim, njegova pesnica se zaustavila na Hanterovoj bradi i bivši šerif je pao u prašinu ispred Rositerovih čizama.

Teško je ustao. Brisao je prašinu sa sebe i krv sa svojih usana.

— Da li vam je sada bolje, prijatelju? — upitao je Šejn dok mu je pomagao da ustane.

— Nemojte se vi mešati! — riknuo je Dikson. — On je nas uvredio i mora ovde na licu mesta da nam se izvini i ako to ne uradi biće tako sreden da će doktor teško moći od njega da sastavi novog čoveka.

Hanter je ustao.

Međutim, Rositer ga je gurnuo i on je ponovo pao.

Šejn je već na kuvao. Skočio je do mladića i udario ga tako snažno da je odleteo kroz vazduh kao da ga je orkan oduvao.

Šejn se iscerio.

— Dosta dobro si pao na zemlju, ali za jedan pravi salto ćeš morati još da vežbaš, dečko.

Nije ispuštao iz vida Diksona i primetio je njegovu pesnicu koja je polezela prema njegovoj glavi. Munjevito je skočio ustranu. Ali je sada ugledao sve cevi revolvera ostalih. Povukao se prema zidu.

— Vi ste izgleda hrabri samo onda kada vas je više od vaših neprijatelja, zar ne? — upitao je on.

— Smrviću te kao vašku — drhtao je Dikson. — Ti i Hanter volite nešto egzotično. Crnce, Kin~~ce~~ze i Indijance. To su vaši prijatelji.

Pljunuo je Šejnu pred noge.

— Otkopčaj svoj pojas sa revolverima — zahtevao je Dikson. — Održaću ti takvu lekciju kakvu nikada u životu nisi čuo.

On sam je otkopčao svoj revolver i pustio ga da padne na pločnik pred njega.

Šejn je za trenutak oklevao. Nije se bojao tog džina. Imao je prilike da tuče sa takvim tipovima. Međutim, pomislio je na to kakvo će mišljenje posle toga imati ljudi u ovom gradu.

— Učini kako ti je naređeno! — frknu jedan od revolveraša. — Ili pak hoćeš da ti mi pomognemo?

Šejn je polako skidao svoj pojas. Ali, umesto da ga pusti da padne, zamahnuo je munjevito njime.

Bio je to jako rizičan potez, ali i veliko iznenađenje. Pojas sa teškim revolverima pogodio je ruke obojice revolveraša koji su stajali desno od njega. Jedan od njih je odmah ispustio oružje iz ruke, a drugi je pucao. Ipak, kugla se zabila negde u gomili drveća iza Šejna.

Šejn je udario još jednom. Sada je i drugi revolveraš ispustio svoj top.

Dikson je pojurio napred sa ispruženom pesnicom.

Šejn je zamahnuo desnom nogom i džin se već sledećeg trenutka oporužio na pločniku.

Odjednom se u ruci mladog Rositera stvorio revolver.

Pre nego što je taj žutokljunac uspeo da puca, Hanter se bacio na pločnik i Rositer je pao.

Kada se Dikson uspravio Šejn je već držao u ruci svoj revolver.

— Gubite se! — viknuo je on. — Predstava je završena.

Posle jednog pucnja upozorenja ljudi su se razišli na sve strane.

Šejn je primetio šerifa Malduna kako trči prema mestu odakle se čuo pucanj. Nekadašnji kradljivac stoke ugledao je čudan prizor.

Dikson je bio melen u licu, dvojica revolveraša su brisali krv sa svojih lica a Rositer je trljao rukom svoje natekle usne.

— Šta se dogodilo ovde? — upitao je Maldun.

— Ovi momci nisu dobili viski — rekao je Šejn. On je ponovo zakopčao svoj pojas sa revolverima.

— On je počeo! — ciknuo je Dikson. — Hanter nas je uvredio u salunu. Očekivali smo da će se izviniti, a onda je on odjednom pobesneo.

Okrenuo se prema onima koji su se približili.

— Možete li vi dokazati da je bilo tako?

Ljudi su slegli ramenima. Neki su pokušali da odgonetnu kako je nastala prašina u glavnoj ulici.

Samo je neki mršavi čovek podigao ruku.

— Dogodilo se suviše brzo. Hari — rekao je on.

Maldun je izvadio svoj revolver.

— Dosta je bilo! — viknuo je on. — Odlazite oдавде!

Ne želim da se mešate u ono u šta se ne razumete! Sve će biti tako kako mora da bude. Kada se Brent Tilson bude vratio sa ljudima koji su pošli u poteru možete doći u ćeliju zatvora da tamo izrazite svoja osećanja. Samo, nemoj da vam padnu na pamet glupe misli, jer imaćete priliku da me upoznate ako me ne poslušate.

Dvojica revolveraša su u međuvremenu sklonili svoje revolvare.

Maldun je zatim zatvorio kauboje u jednu ćeliju i zaključao vrata. Šejn i Hanter su se našli u drugoj.

Šejn i Hanter su seli na drveni ležaj i zapalili cigarete.

— Prava lakrdija — rekao je Šejn. — Da vas nešto pitam, Mark. Siguran sam da nijedan od četvorice tipova nije bio na putu kojim sam se ja kretao. Vi kažete da se ti momci već nedelju dana nalaze u Elmu. Da li su svakog dana bili zajedno ili je neko od njih nedostajao? Pogotovu zadnjih dva tri dana?

— Tu bih morao da se prisetim, Klej — rekao je Hanter.

Posle izvesnog vremena razvedrilo se njegovo lice.

— Mladi Rositer je odjahao juče u Hanu i tek jutros se vratio. Stari Hečer iz štale mi je ispričao da je njegov konj bio jako umoran. Da li to nešto znači? Mislim da je to važno!

— Još nisam povezao sve konce i ne znam, Mark — kazao je Šejn. — Jedno je sigurno. Iz Rovlingsa je nestao jedan od ubica. Taj je svakako rekao ostalima da je Jen ostala živa. I ta vest je uzrujala bandite. Preduzeli su novi napad. Da li je osim kauboja bilo još nekog koji je dolazio u dodir s njom?

Hanter je odmahnuo glavom.

— Onda se moramo raspitati u Hani, Mark. Postoji čitava banda kojom komanduje neki čovek ovde za koga ti nitkovi rade. Međutim, oni mogu da preduzimaju akcije nezavisno jedan od drugog. Ako je Rositer odbeglio ubica onda je tu veza dve grupe. Bez obzira ko stoji iza cele te priče jasno je da je on jedan podmukli beskrupulozan ubica.

Ugasio je cigaretu, legao na drveni krevet i navukao šešir na lice. Poslednjih dvadeset i četiri sata spavao je jako malo.

Eto, pružila mu se prilika da se ovde odmori!

Kada su se otvorila vrata ćelije Šejn je skočio. Nije znao koliko dugo je spavao.

Bio je to Maldun. Naredio im je da izađu napolje. Dru-
ga ćenja bila je takode prazna.

U kancelariji je bio guzva. Šerif Tilson se nalazio u po-
zadini. Pored njega je stajao neki kosmat čovek preplanu-
lica. Bez obzira na nekouku sedin vlast u njegovoj kosi on je
delovao mladalački za svoje godine. Njegovo tamnosivo ode-
lo bilo je elegantno, a njegov šesir nije bio od onih jeftinih.
Revolveri za pojasom bili su posrebrjeni kao i mamuze na čiz-
mama.

Na levoj strani stajali su četvorica kaubojja i držali še-
šire u rukama. Osim Malduna bio je prisutan i drugi pomoć-
nik šerifa.

Tilson je mahnuo glavom prema Sejnu i okrenuo se pre-
ma Diksonu.

— Opominjem vas Diksone — rekao je on i namrštio
se. — Ako budete vi i vaši prijatelji pravili takve poteskoce
nama ovde onda ćete završiti u Hani ili Valkotu. Nama je
ovde već dovoljno te guzve. Vaša tvrdnja da vas je mister
Valkot napao stoji na jako tankim nogama. On se ne bi usu-
dilo da napadne jedno tako jako društvo kao što je vase. Po-
gotovu kada je stao nasuprot jednom takvom tipu kao što
ste vi. A sada, izlazite napolje!

Pomoćnici su im otvorili vrata.

Bilo je tu dosta mrklih pogleda. Kaubojji su posebno od-
merili Sejna od glave do pete.

Šerif se okrenuo prema Hanteru.

— Nije potrebno da se pravdate, Mark — rekao je on.
— Mora da ste tim momcima rekli istinu u oči! A vas mis-
ter Vorene želim da upoznam sa predsednikom Udruženja
rančera.

Rančer se ljubazno osmehnulo kada mu je Sejn pružio
ruku.

— Čuo sam šta se dogodilo u „Elmo klubu“ i došao sam
na ideju da vas pozovem ovamo. Čuo sam da je stigao i tele-
gram od Bena Hikmena. Da li je to tačno. Hari?

— Tačno je tako, mister Kordej — potvrdio je Maldun.

— Eto, vratio se i Brent sa poterom — nastavio je ran-
čer da govori. — Za žaljenje je kako smo vas primili i što
ste imali neprijatnih trenutaka, mister Vorene. Da su ljudi
znali da ćete vi možda kupiti zemlju i da ćete ovde živeti on-
da ne biste imali takvih neprilika.

Sejn se osmehnulo.

— Drago mi je da sam tako nešto čuo, mister Kordej —
rekao je on. A zatim se obratio Tilsonu.

— Da li ste nešto otkrili, maršale?

— Ti nitkovi su već bili umakli — obavestio ih je Til-
son. — Čovek na koga ste vi pucali bio je već mrtav kada
smo stigli. Niko ga ovde ne poznaje. Izgleda da su ga njego-
vi drugari jednostavno prepustili sudbini kad su dozvolili da
iskrvvari a nisu se vratili da mu pruže pomoć. Uostalom, uze-
li su njegovog konja. Mora da je bilo šest ili sedam jahača.
Pratili smo njihove tragove do Hane. Otkrili smo da su skre-
nuli prema putu za Medsin Bou Riveru. Međutim, njihova
prednost je bila jako velika i mi smo odlučili da se vratimo.

Kola sa kovčegom se nalaze na putu ovamo. Nekog sam već poslao kod Kai-fenovih.

— Tako to ide — uzdahnuo je Kordej. — Podite sa mnom, mister Voren. Pozivam vas u „Elmo klub”. Tamo ćete se uz piće upoznati sa nekoliko drugih rančera.

— Prihvatam, ser. Nemate ništa protiv ako nam se Hanter pridruži, zar ne? Dužan sam mu nekoliko pića. Pošto sam ovde stranac bio sam prinuđen da ga zamolim da mi pomogne.

— Nemam ništa protiv — promrmljao je Kordej. Pozdravili su Tilsona i izašli.

*

I u „Elmo klubu” je bilo živo. Bio je to veoma fini klub. Postojala je jedna mala pozornica. Pored stepenica nalazio se klavir i neki čovek je svirao na njemu.

Ljudi su oduševljeno pevali s njim. Međutim, pored šanka nije bilo tako mnogo ljudi kao kod Irca.

Kordej je naručio dve ture. Pivo i viski.

Žezdravio je.

— Sigurno ste čuli o našim nevoljama ovde, mister Vorene — rekao je rančer. Niko ovde nije računao da će se stvari tako odvijati. Sve je teklo svojim uobičajenim tokom. Čak i onda kada su Kinezi otkrili svoj plan da kupe zemlju pored Seminoe Lejka. Mi rančeri smo saznali da oni tamo žele da se bave zemljoradnjom. A baš tamo se nalaze divne livade za ispašu stoke.

— Niko se nije pobrinuo o tome — rekao je Hanter.

Kordej je slegao ramenima.

— Kada su ljudi izabrali Odbor potražili smo Kineze i zamolili ih da se nasele pedesetak milja severnije. Na obalama Svitvoter Lejka je zemlja isto tako dobra. Na taj način bi se održao pašnjak u slučaju da rančeri žele da se prošire. Međutim, Kinezi su bili uporni i ostali kod svog starog plana. Naravno da je to izazvalo uznemirenje kod stanovništva.

— Zato što ste vi nahuškali te građane — rekao je Hanter. — Vi neke stvari mešate. Normane. Ljudima u gradu uopšte nije važno ko će kupiti pašnjak i da li će se ta zemlja koristiti kao pašnjak. Šta se to tiče berbera ili kovača?

— Ova primedba mi zvuči logično, mister Kordej — rekao je Šejn. — Molim vas da me ne razumete pogrešno. Ja se ne otimam za to da imam Kineze kao susele. Možda ste već čuli da sam imao neprilika sa mis Kai-fen. Ona je jedna bespomoćna žena, a ja sam iz Teksasa. To je jedini razlog. Samo mi nije jasno zašto ljudi u gradu mrze Kineze! Hanter mi je ispričao da je to samo zato što su Kinezi.

Kordej je klimnuo glavom.

— To je na žalost tačno — rekao je on. — Neko iz Društva, više se ne sećam ko, stavio je primedbu da bi mi rančeri mogli da idemo u kupovinu u Hanu. Tamo je i ponuda veća. Glupe reči ali one su uplašile ljude u gradu. Mi njima mnogo značimo.

— I posle toga ste im uzeli taj prljavi posao, vi i vaši prijatelji — frknuo je Hanter. — Došlo je čak dotle da se

građani odlučili da uzmu motke i istuku svoje kineske sugrađane. Iznajmili su nekoliko ubica i poslali ih u Rovlings. Kome vi to pričate, Kordeje? Iza svega toga stoji ipak vaše Društvo. Priznajte da Diksona i njegove tobožnje kauboje plaćate vi da šire smrad. A ko je naredio Medini i njegovim sinovima da iz večeri u večer sviraju taj prokleti degueljo?

— Zabranjujem vam da dajete takve stravične ocene, Hantere — ciknuo je rančer ljutito. — Ja ne poznajem Diksona i ostale ljude. A ne znam ni ko je poručio tu muziku. Ja je ne slušam tako često kao vi, a kad dođem u grad ja sam ovde u klubu. Ipak ste vi tako ljuti što vas je gradsko veće najurilo. Za to ste vi sami krivi, vi ludače. Merama koje ste preduzeli stavili ste se nedvosmisleno na stranu Kineza i ostali građani vam više nisu verovali. Budite srećni, čoveče, što ste se oslobodili te zvezde. Ko bi mogao da spreči to da vam neki ludak u nekoj mračnoj ulici zabije metak u čelo? Kao maršal ste morali da budete neutralni.

Besan, kao razjareni bik, Hanter mu je sasuo svoj viski u lice.

Šejn je uhvatio Hantera za gornji deo ruke.

— Sada je dosta, Hantere — reče on oštro. — Izgleda da ste vi jedan jako vatren momak. Takve ljude ne volim. Gubite se.

On je pustio njegovu ruku i gurnuo mu deset dolara u džep.

— Lepo — režao je Hanter. — Razumeo sam vas.

Hanter je hitro ustao i izašao iz saluna. Dok je prolazio kroz pokretna salunska vrata Šejn je čuo nekoliko mračnih taktova deguelja.

Rančer je brisao maramicom lice. Bio je ljut kao ris. Da mu ta bitanga od čoveka pljusne viski u lice? Da li je to moguće? To mu se nikad nije dogodilo.

Šejn je bio siguran da ga je Hanter dobro razumeo.

*

Tek što je bivši šerif nestao gosti su nastavili da galame dalje.

Iza jednog stola u pozadini ustala su dva čoveka. Jedan od njih bio je visok, snažan i vitak.

— Žao mi je, Normane — rekao je on. — Ovo se više nikada neće dogoditi. Taj ludak više nikada neće ući u ovaj salon. Ja ću se pobrinuti da mu se zabrani ulaz.

— Šta se u stvari dogodilo? — upitao je drugi čovek. On je bio niskog rasta i imao je šiljato lice, kao kod nekog miša.

— On tvrdi da je za sve sukobe krivo Društvo — odgovorio je Kordej. — Mi smo doveli Diksona da sredi stvari oko smrada koji se ovde širi. A čovek koga vi ovde čekate ne postoji.

— Nečuveno! — frknuo je Knirps i pogladio svoju sedu bradu. — Trebalo je da ga najurimo iz grada. U opštinskom savetu ćemo sigurno naići na razumevanje.

— Nemoj tako Bobe — rekao je njegov drugar. — To

bi bila preterana reakcija. Ne smeš zaboraviti da Hunter prolazi kroz pakao. A većina ljudi ga ionako ne slušaju.

— Hoću da vam predstavim mister Vorena — rekao je Kordej. — Ben Hikmen mi je najavio njegovu posetu. Mister Voren traži zemlju za neki mali ranč.

Predstavio je Šejnu dvojicu momaka. Mali je bio rančer po imenu Grin, onaj drugi pored njega je bio vlasnik „Elmo kluba“, Don Klevenger. Dok ga je vlasnik hotela srdačno pozdravio, Grin je ostao hladan.

Kordej je pozvao Šejna za njihov sto. Tu su sedela još dva čoveka. Jedan je bio gradonačelnik, a drugi rančer. Don Klevenger je naručio piće na račun kuće.

Za vreme daljeg razgovora Šejna su detaljno ispitali. Sve po redu. Pre svega Grin nije mogao da shvati kako to da neko iz Teksasa baš ovde hoće da kupi ranč. Šejn je lagao koliko je mogao da smisli, ali čovek sa šiljastim licem 'kao da mu nije verovao.

— Šta ti kažeš na to, Bobe? — smejaio se rančer Vittington, čovek u najboljim godinama sa jednim otvorenim, simpatičnim licem. — Ovde ima verovatno dovoljno zemlje. Nama je stalo samo do pašnjaka Lejk Seminoe za koji je šteta da se pretvori u farmersku zemlju — pogledao je u Šejna. — Morate znati da se ta zemlja nalazi iznad oblasti naših rančeva. Za slučaj nevolje to je rezerva hrane za našu stoku. Inače ne bismo smetali Kineze. Ono što se s ljudima ovde čini to je varvarstvo. Ja to ne odobravam, to vi svi znate.

— Ne znam zašto si ti pristupio Udruženju, Hug — frknu čovek sa mišjim licem. — Da li je tačno da ti dvema Kineskinjama koje su radile kod tebe kao sluškinje i dalje potajno šalješ novac?

Kordej se trgao i pogledao s nevericom u Vittingtona.

— Otkud ti to znaš, Bobe? — promrmliao je Vittington.

— Zar si verovao da ta vest neće procuriti kroz neku rupicu, Hug? — iscerio se Grin.

— To je, znači, tačno, zar ne? — upita Kordej.

Vittington je udario pesnicom o sto.

— Do đavola, jeste! — viknuo je on. — Hteo sam pomoći da ih zaposlim kod mene ali one se boje. Dobro vam je poznato da je Eni bespomoćna i neko treba da je neguje. — Obratio se Šejnu. — Moja žena je pre tri godine pala sa konja prilikom jahanja i ostala je nepokretna.

— Ima i drugih žena u Elmu, na primer Meksikanke — rekao je Kordej.

— To i ja znam — režao je rančer. — Ali te žene su bile pouzdane i verne. Besmisleno je što se podržava taj bojkot. Ja se stidim zbog toga.

— Za to imaš i povoda — ciknuo je čovek sa mišjom njuškom. — Bar prema nama. One sada peru tvoj veš kod kuće i tvoji kauboji bi tajno trebalo da ih vrate kod tebe. Jelo na tvom ranču više nije tako dobro kao ranije pošto tvoj novi kuvar ne vredi ni pet para. Zaostaješ, Hug.

— I ja tako mislim — reče Kordej neveselo. — O tome moramo razgovarati pri našem sledećem susretu. Ja tebe ne razumem, Hug. To od tebe nisam očekivao.

Gradonačelnik je samo slušao.

— Nije potrebno da se zbog toga svadate, džentlmeni — umešao se vlasnik saluna. — Hug je oduvek bio poznat kao jedan dobrodušan čovek. Njegov položaj je stvarno izuzetan. Eni ipak ne može da vodi domaćinstvo.

— On nije dobar čovek već izuzetna budala — siktao je čovek sa mišjim licem. — On misli da ovde ima dosta zemlje i njemu ne smeta da mister Voren i taj Stedman čiji se dolazak očekuje ostanu, i nastane se među nama kao rančeri. Meni se to ne dopada. Novi rančeri znače i novu stoku koja će biti ponuđena na prodaju. Baš ovde može doći do prekomerne ponude. To opet podrazumeva pad cena. Na to niko od vas ne misli. I osvestićete se tek onda kada od Hikmena čujete da se taj Stedmen interesuje baš za zemlju Lejk Seminole.

— To možemo unapred sprečiti, Bobe — reče Vittington. — Udruženje može, ako se svi složimo, da kupi tu zemlju i u slučaju nedaće da je stavi nama na raspolaganje.

Taj rančer je za Šejna bio zagonetka. Pitao se zašto ga Hanter nije pomenuo. On se pitao da li je taj čovek krio svoj stav ili je ovo bila neka skrivena varka? U svakom slučaju čovek sa mišjim licem je o njemu otkrio nešto što je prasnulo kao bomba.

Šejn je naručio jednu turu pića.

— Dozvolite mi da nešto primetim, džentlmeni — rekao je on. — Svojom primedbom da čim ima više rančera biće više i stoke i da će tu biti nekih posledica mister Grin je svakako u pravu. Međutim, što se mene tiče tu može biti miran. Ja ću napraviti jednu malu farmu za gajenje konja. Znači da među nama neće biti konkurencije. Ali cenim i predlog mistera Vittingtona. Radi se o tome da vas interesuje samo zemlja koja se nalazi severno od vaših rančeva. Preko Društva bi se taj problem mogao rešiti.

— Tako i ja mislim — potvrdio je Vittington. — Samo, ja se bojim da će se time promeniti situacija ovde u gradu. Klupko se suviše zamrsilo, mister Vorene. Posle ubistva starog Kai-fena i Boaronga Jina mislim da je izmirenje sa Kinézima nemoguće. To je nešto najgore što se Elmu moglo dogoditi. Od pomisli da je neko iz Udruženja mogao da iznajmi ubice diže mi se kosa na glavi.

Kordej je prebledeo.

— Sve lepše od lepšeg — frknu on ljutito. — Ako ti sa Markom Hanterom duvaš u istu tikvu i ako sumnjaš da je Udruženje kome ti pripadaš najmilo nekoga onda ćemo razgovarati o tome da budeš isključen, Hug. Povuci smesta tu primedbu.

Hug Vittington je slegao ramenima.

— To bih učinio vrlo rado, ali ne mogu, Normane — uzdahnuo je on. — Samo neko ko je ovde upoznat sa svim poslovima mogao je da sazna da se Kai-fen po nalogu Odbora sa deset hiljada dolara u džepu uputio u Rovlings mogao da pripremi ubistvo i pljačku. A u Rovlingsu je ubica imao pomoćnike. Samo tako se može objasniti pojava lažnog advokata. I taj stranac koji je iskoristio priliku je još jedan

dokaz da to nije bio napad samo zbog novca. Razmislite o tome, džentlmeni.

Bacio je nekoliko srebrnih novčanica na sto, klimnuo glavom prema Šejnu i otišao.

— Ovaj je totalno pijan — reče mali Grin.

— Ako se vi tu ne varate, Grine — kazao je Klevenger zamišljeno.

Uzeo je novac sa stola.

— Vi ćete dobiti jedan jako lep utisak o Elmu — obratio se on Šejnu. — Međutim, ideja o gajenju konja nije loša. Toga se do sada niko nije setio.

Prišao je šanku.

Kordej i Grin su sedeli namrštena lica. Izgleda da su bili ljuti. Gradonačelnik je ćutao. Verovatno mu je teško palo to što njega uopšte nisu pitali šta misli.

Šejn je ustao.

— Džentlmeni — počeo je on — ovo je za mene bio jedan jako naporan dan. Popiću još jedno pivo za šankom i onda idem na spavanje. Vama želim da vam bude zabavno.

Oni su bez reči klimnuli glavom, a on se uputio prema šanku i poručio pivo. Kada se okrenuo, video je da dvojica rančera nešto živo raspravljaju između sebe.

Šejnu se odjednom učinilo da ono što se desilo za stolom nije bila gluma. Vittingtonova razmišljanja su njegova sopstvena. Taj čovek nije pao na glavu. Možda mu je ubistvo dvojice Kineza jednostavno bilo nešto što je prevršilo svaku meru.

Vittington je svakako znao u kakvu nevolju je upao.

Klevenger je pokazao da je razuman čovek. Mada je posle neprijatnog događaja hteo da zabrani piće Hanteru pokazao je razumevanje za bivšeg šerifa. Front protiv Kineza kao da se povijao. Ta pomisao je davala nadu Šejnu.

Ljudi su aplaudirali i počeli da zvižde dok je klavirista svirao uvodni deo pojavila se na maloj pozornici štićenica Liama O'Rurkea. Aplauz je prerastao u orkan koji je ugušio muziku. Klavirista je morao neke taktove nekoliko puta da ponovi.

Šeron je bila prelepa mlada devojka sa izvanredno građenim telom i lepim, dugačkim nogama. Njena smeđa kosa imala je crvenkastu nijansu i padala je neobuzdano na njena ramena. Imala je krupne oči, koje su vatreno sijale.

Na sebi je imala samo pojas i čarape na čijim vezama su bile pričvršćene crvene ruže.

Najzad se uzbuđenje malo stišalo. Ali, u njenoj predstavi je bilo puno osećanja. Imala je divan glas koji je od strofe do strofe postajao sve jači. Kod poslednjeg dela pesme pozvala je ljude da i oni pevaju. I tek sada je Šejn video da je ona jedna izuzetna pojava među pevačicama. Vrlo lako je njen glas nadjačao grubo pevanje ljudi. Šejn se naježio kada je na licima tih ljudi otkrio tugu. I njemu je zaigralo srce kada je čuo poznatu pesmu.

Na kraju su ljudi ustali. Priredili su devojci prave ovacije. Šeron se zahvalila.

Don Klevenger, koji je stajao iza šanka, prišao je Šejnu.

— Da li je ona žena? — upitao je.

— To vi možete da kažete — iscerio se Šejn. — Blago onom kome ona pripada, zar ne?

— Taj se još nije našao — odgovorio je vlasnik saluna. — Toliko njih joj padaju pred noge. Svi muškarci.

— Zar vi niste njen tip? — upita Šejn. — Vi sjajno izgledate a imate i tu prednost da nastupa kod vas.

Klevenger se nasmejao.

— Kazao sam joj otvoreno — objasni on. — Ali, tu jednostavno ništa ne može da se uradi. Mislio sam da imam šanse kod nje, ali posle nemira ovde ona se na žalost izmenila. Prebacila mi je da se nalazim na pogrešnoj strani a ja se ne ponašam nimalo drukčije nego Liam O'Rurke. Mi mislimo na našu egzistenciju. Šeron je otvoreno na strani Kineza i čak se i svađa zbog toga sa svojim starateljem koga voli. Kod mene je tu još i to da Udruženje rančera drži sednice kod mene. Ona je poštenija od mene, ali ako meni razruše ovaj dućan uništiće me sasvim.

— Onda me čudi što ona ovde peva.

— Uobrazila je da time doprinosi smirenju — objasnio je Klevenger. — To joj i uspeva jer je ljudi ovde vole. Međutim, ko može garantovati da se ona neće izmeniti?

Šejn je platio pivo i oprostio se.

Kada je izašao na pločnik on se istreznio.

Mračno i divlje odjekivao je degueljo kroz noć.

VI

Bio je to sunčan junski dan. Subota. Posle doručka Šejn je otišao u kupatilo. Posle toga je došao u štalu i osedlao mrkova. Dojahao je natrag do hotela, uzeo svoje torbe i oružje iz jedne sobe i potom napustio grad.

Kada je prišao kineskom naselju ugledao je ljude koji su pokrivali crnom tkaninom jedna plitka kolica. Prepoznao je među njima mladog Kai-fena, starog Jina i Marka Hantera. Šejn je zaustavio konja između dve kolibe odakle ga iz grada nisu mogli videti.

— Mogu li za kratko da razgovaram s tobom, Hantere? — doviknuo je.

Bivši maršal je krenuo razdraženo napred.

— Šta hoćete? — upitao je.

— Da niste ljuti? — upita Šejn. — Ja sam se tamo ponašao tako samo zbog Kordeja.

Hanter, koji je bio okrenuo leđa Kinezima, se iscerio.

— Znam. Klej. Ja sam se samo držao svoje uloge u komadu. Lao Kai-fen i stari Hujung su dovezli mrtve ljude iz grada. Ostali se spremaju za sahranu.

Šejn mu je krišom gurnuo nekoliko novčanica u ruku.

— Izvadite svoj revolver, Mark. A, biće dovoljno i za konja.

— Pa ja imam konja, Klej — branio se Hanter. — Svoja sopstvenog konja.

— Bez obzira što je tako, zadržite novac. Kao pomoćniku jednog vladinog agenta stoji vam na raspolaganju i izvesna

nagrada. Ali, napregnite sve svoje snage i ubedite Jen da on-
da kada ste odsutni ne kroči nogom iz kuće. Nijedan korak
ispred vrata. A onda kada se vratite ne udaljavajte se nika-
ko od nje.

Hanter se iscerio.

— Ali, u krevet me neće pustiti.

— Meni se čini da vi volite tu malu?

— Zar vas to čudi, mister Vorene?

Kinezi su se povukli u stranu i napravili prolaz i mrkov
je prošao između njih. Ako ga je neko posmatrao onda sva-
kako neće ništa posumnjati.

Šejn je jahao brzo prema severu. Pošto se interesovao za
ranč bilo je normalno da pogleda unaokolo. On je bio toliko
proučio geografsku kartu da je nije ni gledao.

Već posle dve milje jahanja naišao je na zgrade prvog
ranča. Nije mogao da otkrije čije su. Nalazile su se na juž-
nim obroncima Širli Mauntina.

U dolini s druge strane brda nalazio se drugi ranč. Ceo
predeo sastojao se od dolina koje su ležale između viših i
nižih lanaca bregova koji su međusobno bili povezani.

Šejn je proterao mrkova između dva lanca bregova i us-
koro se našao na Medsin Bou. Jahao je uz obalu reke pre-
ma zapadu. Na jednom mestu gde su brda bila udaljena sa-
mo nekoliko stotina jardi od reke nalazio se treći ranč. Ovog
puta Šejn je morao da pride bliže zgradama.

Na verandi ispred glavne zgrade stajao je Hug Vittington
i mahao rukom. Šejn je krenuo prema njemu.

— Halo, mister Vittington! Divan dan.

— Sasvim je sigurno da se može tako reći, mister Vore-
ne — odvratio je rančer i pozvao ga na jedno piće.

Kada je Šejn sjahao Vittington je pozvao jednog od svo-
jih ljudi i naredio mu da mrkova odvede u senku. Kauboji
su već bili svečano obučeni.

Seli su na terasi. Razgovarali su uz viski. Šejn je saznao
da prvi ranč pripada Bobu Grinu, a vlasnik drugog je Kor-
dej.

— Vi ste videli ranč Kordeja. To je samo manji deo. Ve-
ći deo nalazi se severno od reke. Kod mene je isto tako. Mo-
ja zemlja se graniči sa istočnim rukavcem Lejk Seminoa.
Graniči se sa delom koji je sada sporan.

— Ja vas ne razumem potpuno — reče Šejn. — Kako
ste mi vi rekli tamo nemaju ni Kordej ni Grin prilaza. Os-
tajete još samo vi. Zašto to niste odmah kupili?

— Zato što ~~sve~~ imao dovoljno — odgovorio je Viting-
ton. — Osim toga to nije bila slobodna zemlja za ispašu. Čo-
vek kome je ona pripadala umro je pre pola godine i osta-
vio u nasleđe sve svome sinu koji sada živi kod Čejena. On
je želeo da prođe izvesno vreme dok se ne odluči za prodaju
i dok Ben Hikmen sredi potrebne papire i punomoćja. Niko
se za tu zemlju nije interesovao. Međutim, to se izmenilo ka-
da su Kinezi bacili oko na to parče. Hteli su da od njega
stvore farmu. A to bi bila šteta.

— Ali vi se slažete sa metodama otpora?

— Ne sasvim — odvratio je rančer. — Posle ubistva u
Rovlingsu razmišljam o tome da napustim Udruženje, mister

Vorene. Čini mi se da ste razuman čovek. Preporučujem vam da potražite neki deo zemlje severno od Hane. Jer, ovde će vas prinuditi da im se pridružite. Ako ne uđete u Udruženje imaćete nevolja. Ako stupite u njega onda ćete morati da pričekate dok se stvari ne srede. Ovde ljudi već ne znaju šta da misle. Pokušavam da urazumim Korđeja i ostale rančere. Znamo se i prijatelji smo čitavu večnost. Međutim, posle jučerašnjeg sukoba nemam nikakvih iluzija. Još jedan viški?

Šejn je odbio.

— Razgledaću malo unaokolo — rekao je on. — Zatim ću se vratiti u grad. I mnogo vam hvala za opomenu. Razmisliću o tome.

Vitington je otpratio Šejna. Rukovali su se. Šejn je mahnuo rukom kaubojima i poterao konja.

Četvrt sata jahanja kasnije stigao je on do sporne zemlje pored jezera. Bio je to zaista najbolji pašnjak i on je sada razumeo rančere. Međutim, to nikako nije moglo da opravda njihovo ponašanje.

Zgrade ranča su bile mnogo bolje nego što ih je opisao Vitington. Videlo se sasvim jasno da nema onoga koji brine o svemu ovde. Međutim, cena nije bila velika.

Na povratku u grad Šejn je razmišljao o onome što je čuo. Rančer je potvrdio dobar utisak koji je stekao o njemu u „Elmo klubu”. Ipak, moraće da pričeka i da vidi kako će se sve dalje odvijati. Suviše je rano da tom čoveku kaže ko je on.

Ovog puta Šejn je napravio jedan veliki krug oko kineskog naselja i poterao mrkova prema štali. Rasedlao je mrkova, uzeo torbu i pušku sa kratkom cev. U razgovoru sa starim Hačerom saznao je da je sahrana prošla bez nekih posebnih događaja.

Šejn je uzeo stvari i odneo ih u svoju sobu. Sišao je dole na ručak. Zatim je krenuo u „Dablin salon” u kome u ovo vreme nikada nije bilo prazno. Poručio je pivo za sebe i častio Irca viskijem. Pomenuli su Šeron.

— Moram priznati da je na mene ostavila izvanredan utisak, Liam — reče Šejn. — Šteta je da takva devojka ostane ovde u Elmu. Pa to je talenat. Taj glas je toliko lep da bi trebalo da ga čuje cela zemlja.

— Oh, bože — uzdahnio je crvenokosi. — Nemojte joj to kazati. Šeron sanja da postane velika pevačica.

— To što sam pomislio vama ne smeta, zar ne?

— Pustite to — reče Irac. — Ja sam ponosan što je Šeron tu. Ali, ona ima tek dvadeset i jednu godinu. Ne mogu tako lako da je pustim da ode. Nitkovi će navaliti na nju kao čopor gladnih pasa. Ona već ovde muti mozak svima.

— Vi nemate dece?

Irac je odmahnuo glavom.

— Nisam se nikada ženio. Šeron bi mogla da usavrši svoj glas. Ali za to bi morala da ode na istok. Što se mene tiče ona bi posle godinu dve mogla da pakuje kofer. Ona ću ja preuzeti na sebe troškove za njeno obrazovanje i smeštaj. Ako uspemo, a mene ne bude ovde, onda može da proda salon.

Pošto se salun polako punio on se izvinio.

Posle još jednog piva Šejn je napustio salun i vratio se u hotel. Uputio se u svoju sobu jer je hteo da napiše opširan izveštaj za svoga kolegu koji je trebalo da dođe u Elmo.

U njemu je naveo imena prepoznatih bandita i ukazao mu na mogućnost da se u igri nalazi i ozloglašeni Jube Zaharijas. Napisao mu je da je siguran u pomoć bivšeg šerifa. On je pisao da je siguran u to da mu bivši šerif Hanter pomaže, opomenuo ga je na četvoricu tobožnjih kauboja i pomenio Vitingtona i Don Klevengera kao ljude kojima se, pored O'Rurkea, može verovati. Dodao je to da oni nemaju nikakve veze sa ubistvom u Rovlingsu.

Zatim je savio izveštaj i stavio ga iza rama jedne slike iznad kreveta.

Izuo je posle toga čizme, otkopčao pojas. Imao je nameru da se odmori.

U Elmu je bilo nekoliko mirnih dana i to je uznemirilo građane. Šta to treba da znači?

Kao i u svim starim gradovima Zapada tako su i ovde kauboji iz okolnih rančeva pohrlili u grad da provedu slobodan vikend.

U „Dablin salunu” bilo je puno. Šejn se teško probio između mnogobrojnih kauboja do šanka gde su Irac i njegov pomoćnik jedva uspevali da se odupru navali žednih ljudi. Neki su se sami posluživali i to je stvaralo još veću gužvu.

Šejna su stalno gurali i prosipali pivo na njega. Zato je platio posle prve čaše piva i probio se laktovima napolje.

U „Elmo klubu” nije bilo ništa drukčije. Osim male pozornice svi stolovi su bili zauzeti. Većina kauboja je već imala suviše u glavi, ali je Klevenger sa šankistom i konobarima ipak bio gospodar situacije.

Danas je bilo i nekoliko devojaka za zabavu koje su igrale sa kaubojima na pozornici. Klevenger ga je primetio i pokazao mu jedna vrata blizu pozornice.

Šejn je mahnuo rukom i progurao se između stolova.

Vrata su vodila u jednu manju prostoriju gde su Kordej, Grin i još dva čoveka sedeli za stolom i igrali poker. Za ostalim stolovima, bilo ih je tri, sedeli su ljudi koje nije poznavao. Jedino je primetio da je tu gradonačelnik.

Kordej je prekinuo partiju kada je Šejn ušao kako bi ga pozdravio. Zatim ga je upoznao sa ostalim ljudima. Oni koji su igrali za njegovim stolom bili su rančeri, a ostali su bili takođe posednici zemlje.

Kordej je privukao jednu slobodnu stolicu do stola za poker i ponudio Šejna da sedne. Šejn je prihvatio.

Nedostajao je Vitington.

Šejn se pridružio igri. Sreća mu je bila promenljiva.

U jednom prekidu igre obratio mu se Grin.

— Da li ste posetili Vitingtona? — upitao je on. — Čini mi se da sam vas jutros video na vašem putu kroz brda. Vi jašete mrkova, zar ne?

— Imate dobre oči — odvratio je Šejn. — Samo sam malo pogledao unaokolo. A onda sam sasvim neočekivano naišao na Vittingtona.

— I? — upitala je mišja njuška. — Da li se isplakao pred vama?

— Kako vam je tako nešto palo na pamet, mister Grine? — upitao je Šejn. — Rekao je samo to da ga je zabrinulo to što su se stvari pogoršale.

— Šta sam ti rekao. Normane? — upitao je Grin. — Hug se uplašio kao zec na ledini.

— Ne znam da li možete biti tako hrabri, Grine! — opomenuo ga je Šejn. — Šta onda ako se ovde pojavi neki US maršal?

— Eh! — frknuo je mali rančer i odmahnuo rukom. — Njega ćemo mi lako srediti. Čega ima da se bojimo? Zar je zabranjeno da se protestuje što neko hoće da pretvori pašnjak u zemlju za obradu? US maršal, za njega ne dajem ni pet para.

— Nemoj se ponovo uzbuđivati, Bobe — kazao je Kordej. — Bolje da igramo dalje. Vi delite, mister Vorene.

Igrali su dalje. Posle jednog sata Šejn je odustao. Posmatrao je kako ostali igraju. Izgledalo je da će jedan rančer koga Šejn nije poznavao biti pobednik. Imao je stvarno mnogo sreće.

Šejn je baš hteo da izađe iz prostorije kada je unutra ušao Don Klevenger.

— Kod Kineza gori — kazao je on ljudima. — Neki ljudi kažu da se i puca.

Doktor Hajn, jedan dežmekast čovek svetle kose i povećim stomakom je skočio. Gradonačelnik i neki poslovni ljudi su ustali i požurili napolje.

Kada je Šejn ustao i hteo da im se pridruži oglasio se Grin.

— Ostanite ovde ljudi! Kuda ćete? Vatra ipak nije ništa naročito ovde.

Šejn ga je odmerio hladnim pogledom.

— Vatra guta sve — rekao je on. — Onamo preko su deca, Grine. Imate li malo osećanja?

Istrčao je napolje. Mnogi su pohrili prema izlazu.

Trčao je sa ostalima prema kraju glavne ulice.

Bio je već pao mrak. Pored bunara su četvorica Meksikanaca svirali degueljo. Tužni zvuci trube parali su noćno nebo.

Muzika je prestala kada je gomila ljudi stala ispred bunara. Neki su bili poneli svoje pivo i srkali iz čaša dok su gledali crvenkasti plamen iznad naselja.

Sada su već dobro čuli pucnje. Samo doktor, Don Klevenger i Šejn su prešli preko koloseka. Skrenuli su ulevu i potrčali prema naselju. Šejn je odmah primetio da gori samo jedna kuća na severnoj strani naselja.

To je sigurno kuća Kai-fen, pomislio je Šejn.

Šejn i dvojica njegovih pratilaca žurili su prema naselju. Don Klevenger je držao korak sa Šejnom dok je debeli Hajdn malo zaostao.

Put je sada pravio krivinu i ukazale su se prve kuće.

Mogli su da vide. Kuća koja je gorela nalazila se na kraju puta.

Čuli su da se puca. Neprestano. Kuršumi su leteli i u pravcu gde se nalazila kuća koja je gorela.

Šejn je zastao.

— Idite u zaklon, doktore! — viknuo je Šejn.

Oglasio se Klevenger.

— Sto mu gromova pa ja kod sebe imam samo moj mali „deringer“ — frknuo je on besno.

Šejn je iz futrole izvučeo svoja dva „remingtona“. Jedan revolver teškog kalibra pružio je njemu.

Nastavio je da trči dalje. Vlasnik saluna je držao korak s njim.

Na sledećoj krivini neko je pucao na njih iza kuće na levoj strani.

Šejn i Klevenger su potrčali tamo. Kada su prelazili preko male bašte ispred kuće zviznulo je iznenada olovo pored njihovih ušiju.

Obojica su munjevito skočili ustranu. Našli su zaklon iza kuće.

Šejn je ustao i oprezno pogledao iza ugla zgrade.

Za trenutak je bilo tiho. Moglo se čuti samo pucketanje vatre i rzanje nekog konja.

A onda su se na drugom kraju kuće pojavila tri čoveka koji su preko svojih lica imali povezane marama. Trčali su preko puta.

Šejn je nanišanio na jednog od njih i povukao obarač.

Čovek je bio pogoden u nogu i pao je. Ostala dvojica su nestali između kuća.

Odatle se stalno pucalo. Oni su očigledno hteli da vatrom štite ranjenog čoveka koji je puzio po zemlji i uskoro se našao u zaklonu iza kuće.

Uskoro je nastala tišina. Čuo se samo glas uplašenog konja.

— Ja ću malo da pogledam — rekao je Šejn Klevengeru. — Vi ostanite ovde i ako treba štitite me vatrom.

Šejn je ustao i sagnut potrčao iza kuće. Plamen je od moćnih zgrada već prelazio na kuću. Trčao je pored zadnjeg zida. Na uglu zgrade je stao. Upravo se pojavio neki čovek iza šupe koja je gorela.

Bio je to Hanter.

— Mark! — viknuo je Šejn.

Bivši šerif se trgao. Kada je Šejn potrčao prema njemu nitkovi su ponovo otvorili vatru. Šejn je ipak uspeo da stigne do drvenog zida šupe gde se nalazio Hanter.

— Gde je Jen? — upitao je on.

— U kući — odgovorio je Hanter. — I Jinovi su unutra.

— Oni moraju napolje — reče Šejn. — Ima li tamo pozadi nekih vrata ili prozora?

— Nema — proštenjao je Mark — Ja sam se provukao kroz prozor koji se nalazi na bočnoj strani. On je bio obasut vatrom isto kao i vrata kuće. Zaboga, moj konj će izgoreti.

Šejn je pokazao rukom zadnji ugao šupe.

— Idite u zaklon, Mark. Kada čujete moj zvižduk onda

pucajte na te nitkove! Nemojte se bojati kada čujete pucnje iza susedne kuće. To je Don Klevinger. Idemo!

Dok je Hanter požurio da zauzme svoje mesto Šejn se oprezno kretao prema prednjoj strani šupe. Ostao je još uvek miran. Zviznuo je i bacio se napred.

Nekoliko kugli zabilo se u drvo pored njega. Ali, istovremeno se oglasio i revolver bivšeg maršala.

Čuo je psovke na drugoj strani. Otvorio je brzo vrata i ušao unutra. Opresno se približavao konju koji se propinjao i pokušavao da se oslobodi uzda kojima je bio vezan za jednu kuku na zidu. Bila je to jedna kobila sa crnom grivom.

Dok se napolju pucalo Šejn je odvezao crnu lepoticu.

Konj je očito hteo da izađe napolje. Međutim, Šejn je s tim i računao. Jednim skokom našao se on na leđima kobile.

Životinja je pojurila kroz vrata. Šejn je morao da se sagne. Trčala je sve do krivine i tek se tu smirila.

Šejn ju je vratio nazad. Stigao je do kuće koja se nalazila između zemlje pokrivene travom i kuće. Stigli su među spasonosno drveće. Pod zaštitom visokih stabala projahao je Šejn pored zapaljene kuće. Uskoro je mogao i da vidi bandite koji su pucali. Čučali su iza druge kuće i pucali na suprotnu stranu. Svu svoju pažnju bili su posvetili Hanteru i Klevengeru.

Šejn je poterao konja prema njima. Kada su osetili opasnost već je bilo kasno. Šejn je dojahao do susednih kuća i vinuo se iz sedla. Potrčao je. Međutim, uspeo je samo da vidi kako nitkovi nestaju među stablima u šumi.

Pored zida kuće stenjao je jedan od bandita. Bio je to onaj nitkov koga je Šejn upucao.

Skinuo mu je maramu sa lica. Međutim, nije to bio niko koga je poznavao.

Na drugoj strani se pojavio Hanter i otvorio vrata. On je pustio Kineze napolje. Oni su kašljali.

Iz šume se začuo topot kopita. Banditi su potražili daljinu.

Klevenger i doktor su ustali i prišli mestu gde se nalazio ranjeni bandit. Doktor mu je vezao ranjeno mesto. Mora da ga je kobila udarila kopitom jer je doktor ustanovio prelom ramene kosti.

Sada su se pojavili i ostali stanovnici naselja. Brzo su napravili red između kuće i bunara.

Klevenger je vratio revolver Šejnu. Razoružali su ranjenog bandita i vlasnik saluna je uzeo njegov revolver.

— Ni trenutka ga ne ispuštajte iz vida. Done.

— Budite sigurni da će biti tako — potvrdio je Klevenger.

Šejn se bio odlučio da otkrije ko je on u stvari. Želeo je samo da spreči paniku među Kinezima. Oni bi morali najzad da shvate da nisu ostavljeni na cedilu. Osim toga je hteo da nagovori takve ljude kao što su vlasnik saluna i Hug Vittington da pređu na drugu stranu. To bi bila pouka i suprotnoj strani bi se otežalo da zada udarce.

— Zovite me Šejn. Done — rekao je on zbog toga. — Klej Voren je bilo lažno ime. Došao sam u Elmo po nalogu vlade.

Vlasnik saluna ga je zbunjeno gledao.

Šejn je prešao onamo gde se nalaze Kinezi.

Hanter ga je posmatrao zbunjeno. Ali, stari Jin je odmah otrčao do mesta gde se nalazio Lao Kai-fen.

Nije moglo mnogo toga da se spasi. Čak je i spavaća soba bila uništena.

Šejn se trgao. U redu koji je dodavao vedrice sa vodom ugledao je Šeron koja je stajala pored mladog Kai-fena. Njeno lice bilo je garavo, a haljina vlažna.

Pogledala ga je i osmehnula se.

Kratko pre nego što se vatra ugasila ugledao je Šejn šerifa Tilsona. Njegov pomoćnik Maldun koračao je pored nje. Oni su se nalazili na čelu jedne velike grupe ljudi. Šejn je među njima ugledao gradonačelnika i rančere Kordeja i Grina.

— Šta se ovde dogodilo? — upitao je Tilson.

— Ono što se odnosi na vas je već gotovo, maršale — rekao je Šejn. Pre nego što je Tilson mogao bilo šta da kaže Šejn je otkrio svoj identitet.

Bila je to prava bomba. Ljudi su ga gledali otvorenih usta.

Najzad je Tilson došao do vazduha.

— Kažete da ste agent vlade? — upitao je. — Pa to može svako da tvrdi, čoveče. Imate li neku potvrdu.

Šejn ga je povukao u stranu.

— Pitajte telegrafski guvernera u Čejenu — predložio je on. Zatim se okrenuo na drugu stranu i pozvao Klevengera koji je doveo ranjenog bandita.

— Poznaje li ovog čoveka neko od vas? — upitao je Šejn.

Svi su odmahnući glavom. Čak i Kinezi koji su tu stajali.

— A vaši pomoćnici, maršale, da li ga oni poznaju?

— Da li je to neka šala? — rešao je Tilson. — Hari je ovde rođen. Svako dete ga zna.

Šejn je pogledao pomoćnika.

— Pogledajte još jednom dobro ovog čoveka, Maldune. Razmislite! Poznajete li tog nitkova?

— Nikada ga nisam video — odvrati pomoćnik. — Šta vi ustvari tražite od mene?

— Tražim čoverka koji služi kao veza između bande i zbunjenih ljudi, Maldune — rekao je Šejn mirno, ali hladno. — Vas još uvek u Oklahomi traže, raspisana je poternica za vama zbog krađe stoke. Međutim, mene to ne interesuje. Važno je to da ste vi onda upoznali mnoge prekršiće zakona i da ste znali gde se za dosta novca može naći utočište. Siguran sam da vi znate ko ovde iza svega stoji. Ako sada budete govorili otvoreno uštedećete sebi mnogo muka.

Maldun ga je pogledao ljutito.

— Vi pričate priče! — frknu on.

Šejn je klimnuo glavom.

— Tako vi mislite — rekao je on. — Šerif je po zakonu obavezan da mi pomogne u mom radu. Zato vas molim da ga otpustite iz službe i uzmete mu zvezdu.

Tilson je zbunjeno gledao u Šejna. Grizao je donju usnu.

Dok je od okupljenih Norman Kordej samo gledao šta se dešava oglasio se Grin otrovnim glasom.

— Vi ste jedan podmukli nitkov! — ciknuo je on. — Još od prvog trenutka vam nisam verovao. Brent, vi ne treba da ga slušate. Uostalom, mi smo vas učinili onim što ste danas. A...

— Varate se, mister Grine — prekinuo ga je Šejn. — Vi ste jedino Nila Bakstera izabrali za okružnog šerifa u Rovlingsu. On je nadležan za vas. Brenta Tilsona izabrao je opštinski savet za šerifa.

Šejn se okrenuo prema gradonačelniku koji je štucao od uzbuđenja.

— Ako šerif odbije, onda vam preporučujem da ga otpustite. Inače se i vama loše piše. Optužicu vas da se nalazite na pogrešnoj strani

Gradonačelnik je zamišljeno gledao u Tilsona.

— Morate učiniti onako kako kaže agent vlade, Brent — mucao je on. — Ne smemo da dozvolimo da Elmo postane ozloglašeno mesto. Kradljivac stoke sa zvezdom na grudima, pa to prelazi svaku meru.

Šerif se uhvatio za svoju bujnu bradu.

— Dobro — promrmrljao je on. — Hari, daj mi tvoju zvezdu.

Maldun je prebledeo.

— Ali, Brent! — ciknu on. — Valjda nećeš...

Tilson mu je otegao zvezdu sa grudi. Zatim je mirno skinuo i svoju zvezdu i pružio ih gradonačelniku u ruke.

— Potražite neke druge budale, Vilijame — rekao je on. Mi ne želimo da nas vređaju.

Uhvatio je Malduna za ruku i povukao ga za sobom. Ubrzo su nestali u gomili.

— A sada? — upita Snider plačnim glasom. — Šta će se sada dogoditi?

— To je sasvim jednostavno, mister Snider — odgovori Šejn. Postoji još samo jedan čovek koji može da sačuva ugled ovog grada. Ako ćete zvezdu Marku Hanteru onda ste se jednom nogom već izvukli iz kaljuge.

— Da li će je on prihvatiti? — upita Snider.

Šejn je mahnulo rukom Hanteru i on je prišao kod njih.

— Ali, ja želim da sprovodim zakon onakav kakav je i kako ga ja tumačim — rekao je Hanter.

— Slažem se — osmehnulo se Snider. Dao mu je zvezde.

— Drago mi je što ne živim u vašem vašljivom gradu — viknuo je Grin na gradonačelnika. — Hoćeš li sa mnom, Normane? Ja idem po svog konja i jahaću na rano.

Kordej je ljutito pogledao u Šejna.

Šejn ih je otpratio pogledom. Sada mu je bilo sasvim jasno da su Tilson i Maldun umešali svoje prste u tu prljavu igru. Svako ko ima i trunke časti i čiste ruke ne bi tako lako prepustio zvezdu nego bi se ogradio od onoga za šta ga optužuju. Kordej i Grin su za Šejna još uvek bili zagonetka.

Lao Kai-fen im je prišao. Zahvalio je Šejnu.

— Imate li vremena? — upitao je on. — Mister Jin želi da nas primi.

Šejn je uhvatio mladog Kineza za ruku. Odveo ga je u stranu.

— Jen ne sme otići u naselju — rekao je on. — Moramo naći sigurno sklonište za nju.

— Ja imam u potkrovlju za devojke još dve slobodne sobe — umešao se Klevenger koji im je prišao. — Postoji poseban prilaz sa zadnje strane. Vi samo treba tajno da dovedete devojku kako se ne bi pričalo svašta.

Šejn je razmislio i klimnuo glavom.

— Čuli ste, Lao — promrmlja on. — Ako dovedete vašu sestru u „Elmo klub” ona će tu biti sigurna. Budite oprezni. Pazite i na svoja leđa.

— Ne brinite, mister Šejne — osmehnuo se mladi Kinez i krenuo.

Mark Hanter je doveo svoga konja i zahvalio se Šejnu što je spasio grad. Uzeli su ranjenog bandita koji je bespomoćno ležao u travi. Šejn i Klevenger su ga podigli u sedlo pored Hantera koji je već bio uzjahao. Zatim su krenuli u grad.

Ostali građani su već skoro svi bili otišli. Ostala je još samo Šeron.

— Stvarno ste se fantastično maskirali, mister — osmehnula se ona. — A to da si se ti stavio na jednu stranu, Done, to ne mogu da shvatim. Jedva čekam šta će Liam reći kada sazna istinu. Možda će i taj tvrdoglavi čovek popustiti kada sve bude čuo. Uostalom ova mutna voda se polako bistri. Ta prokleta banda mora najzad da pokaže svoje lice.

U glavnoj ulici tu i tamo su još uvek stajali ljudi i pričali o tome što se dogodilo.

Šeron se pozdravila i otišla da saopšti novosti.

Dok je Klevenger žurio u svoj salun Šejn je pošao sa Hanterom u njegovu kancelariju.

Zaključali su bandita u ćeliju.

Hanter je ugledao drugu zvezdu na stolu šerifovog ureda.

— Nju je nosio Filip Bojd, drugi zamenik šerifa — objasnio je on Šejnu. — Pacovi napuštaju brod koji tone.

— Nama to odgovara, Mark — promrmljao je Šejn.

Napolju je odjeknuo topot konjskih kopita. Šejn je prišao prozoru. Ugledao je Kordeja i Grina kako jašu prema izlazu iz grada. Njihovi kauboji su ih pratili.

Okrenuo se.

— Hoćeš li da tražiš nove pomoćnike? — upitao je on.

Hanter je slegao ramenima.

— Neće biti lako da ih nađem. Šejne. Klevenger ima dvojicu jakih momaka koji mu se nikada nisu suprotstavili. Možda će moći da ih nagovori da se prihvate tog opasnog posla.

— Ja ću ga pitati — osmehnuo se Šejn.

Zatim se uputio u „Elmo klub”.

Vlašnik saluna je bio tu. Pored njega su sedela dva momka. Predstavili su se Šejnu i pozdravili ga srdačno. Poslednji gosti izlazili su iz saluna. Devojke za zabavu su već bile nestale. Šankista je zaključao vrata i pružio Klevengeru svezanji ključeva. A zatim je i on nestao kroz jedna zadnja vrata.

Kada su ostali sami Klevenger je napunio četiri čaše viskijem. Šejn je počeo razgovor o položaju u kome se našao Hanter.

Klevenger je klimnuo glavom.

— Čuli ste ovo, mladići — rekao je. — Vi ste im potrebni. Ali, ja mogu da pustim samo jednog čoveka.

— Razumem vas — reče Šejn. — Ovde je jako velika gužva.

— Nisam mislio na to, Šejne — reče Klevenger. — Piter će uzeti zvezdu i čuvati leđa Hanteru. Martina ću smestiti u slobodnoj sobi pored Jen Kai-fen. Njegov jedini zadatak će biti da čuva tu devojkicu.

— Vi ste divan čovek, Done — reče Šejn. — Ali, ja moram da vas opomenem. I vi se nalazite u opasnoj igri. Morate garantovati da su to pouzdani momci.

— Za Pitera Krosa i Granta Martina mogu staviti ruku u vatru — uveravao ga je Klevenger.

Seli su za jedan sto i pili viski.

Jedan sat kasnije Grant Martin je javio da se Jen nalazi u sobi.

Šejn je bio siguran da je devojkicu predao u sigurne ruke. Napustio je salun.

VII

U nedelju ujutru Šejn se probudio tek onda kada su zvonja zazvonila.

Umio se i obrijao se. Sa prozora je posmatrao ljude koji su odlazili u crkvu.

Ispred šerifovog ureda nalazio se Kros. Pušio je. Na jakni novog pomoćnika sijala je zvezda.

Šejn je zakopčao pojas i prešao na drugu stranu da doručkuje. Zatim je otišao u šerifovu kancelariju, razmenio nekoliko ljubaznih reči sa Krosom i ušao kod Marka Hantera.

Šerif mu je ispričao da je ranjeni bandit igrao ulogu mrtve ribe. Nije hteo ništa da kaže. Nijedno ime nije naveo.

Razgovarali su izvesno vreme a onda je Šejn otišao u „Dablin salun“. Tu je doktor Hajdn bio jedini gost. Irac je prao čaše a Šeron ih je brisala. Ona mu se osmehnula.

— Hej, snažni čoveče — doviknula je ona. — Kako se osećate?

— Dobro mi je, gospodice — odvrati Šejn. Poručio je pivo.

— Za mena je suviše rano — doviknuo je Irac.

— Zar je u ovo vreme uvek tako prazno? — upitao je Šejn i gurnuo doktora napred.

— Otkako Kineze šalju u pakao ljudi su ovde jako pobožni — rekao je Hajdn podrugljivim glasom i nasmejao se. — Ali ja mislim da se sada njih više boje nego božije osвете.

Za vreme daljeg razgovora Šejn je primetio da je O'Rurke jedva nešto progovorio. Njegov radoznali pogled nije umaćao devojkicu.

Šeron se osmehnula i poliubila Liama u obraz.

— Moj stari medved-brundalo se ljuti zato što je Don Klevenger prvi otvorio oko.

— Došao bih u naselje — promumlao je Irac. — Među-
tim, u ovoj gužvi ovde nisam mogao. Znam ja to, Šeron.

— Razumem te — rekla je devojka. — Ali ja znam i to
da si ti čovek koga ja jako volim. Onakvog kakav je bio ra-
nije. Ako Hanter bude imao neke teškoće onda ćeš mu ti po-
moći bez obzira da li on za to moli ili ne. Najdraže od svega
toga mi je to da vi cenite jedan drugog.

O'Rurke se zbunio. Baš je hteo nešto da kaže kada se na
vratima pojavio Brent Tilson i njegova dva bivša zamenika.
Kada su ugledali Šejna oni su se prosto ukočili. Zatim su se-
li za jedan sto u uglu prostorije i naručili pivo.

Šeron im ga je donela.

Maldun je gledao u Šejna. U njegovim očima sevalo je
nešto opasno.

Nije prošlo dugo, a pojavio se Dikson sa prijateljima.
Mahnuo je rukom prema šanku i klimnuo glavom prema lju-
dima za stolom. Seli su u ugao prostorije. Naručili su pivo i
karte i počeli da igraju. Kada su unutra navalili prvi poseti-
oci crkve Šejn je platio i potražio Klevengera. Doktor je po-
šao za njim. Dikson je prekinuo igru i prišao šanku.

— Želim da se izvinim za naše ponašanje, mister Šejne
— rekao je on preko svoje brade. — Da ste odmah rekli ko
ste onda bi sve bilo drukčije.

Šejn je klimnuo glavom.

— Zaboravimo ono što je prošlo, mister Diksone.

Izašao je s doktorom napolje. Izgleda da se kod tih ljudi
prevario. Oni nisu imali nikakve veze sa požarom u naselju.
Saznao je od Šeron da su se oni u to kritično vreme nalazi-
li u „Elmo klubu”.

I u „Elmo klubu” su stalno pristizali gosti koji su uživali
u pivu. Klevenger je pozdravljao sa osmehom te muškarce
gruba lica, a Šejn mu je šapnuo da se pobrinuo o Jen Kai-
feng.

— Ona se požalila kod Granta Martina da se osećao kao
zatvorenica — rekao je on tužnim glasom. — Ja to mogu do-
bro da razumem. Ona hoće da se vrati natrag u naselje, mi-
sli Grant. Rekla je da neće ni dva dana izdržati ovde. On je
spreman da je čuva i tamo u naselju.

— U pitanju je poverenje — rekao je Šejn iskreno.

Vlasnik saluna je klimnuo glavom.

— Znam na šta mislite, Šejne — rekao je. — Vi ne po-
najete Granta. Ako neko želi da dospe do devojke mora pr-
vo njega ubiti. Takav je on.

— Ali, baš tu se nalazi glavna opasnost. Done. Nemoj da
se zavaravamo. Jen predstavlja glavnu opasnost za te ubice.
Ona se pre suđenja u Rovlingsu mora negde skloniti.

— U naselju će osim Granta kao zaštitnika imati i svo-
ga brata, Šejne. Taj mladić poznaje neke azijske načine
borbe.

Šejn je za trenutak razmišljao.

— Dobro, slažem se — reče on. — Ja ću pratiti Martina
do naselja.

Pitao je kako da nađe tog momka. Zatim je izašao iz sa-
luna i obišao kuću unaokolo.

Grant Martin je sedeo na stolici pored ograde i čitao novine.

Šejn mu je objasnio šta namerava.

Jen je bila presrećna kada je čula Šejnovu nameru.

Napustili su grad preko jednog sporednog puta, ali nisu ni sanjali da ih neki ljudi posmatraju.

U kući Jinovih Šejna su srdačno primili, ali su zato bili obazrivi prema Grantu Martinu. Šejn se morao osloniti na mišljenje vlasnika saluna kada je uzeo tog čoveka. Odlučujući da je bila reč mlade Jen. Posle toga je Lao Kai-fen pružio ruku Grantu Martinu i pozeleo mu dobrodošlicu.

Šejnu je sada pao kamen sa srca. Vratio se natrag u hotel i ručao. Zatekao je telegram iz Rovlingsa. Saopštavao mu je da je neko prošle noći upućao Tolera kroz prozor sa rešetkama. Suđenje će biti odloženo dok se ne nađe ubica koji je pobeo.

Bio je to težak udarac i Šejn je požurio prema šerifovoj kancelariji.

Pokazao je telegram Marku Hanteru.

— Ti stvarno ne posustaju — rekao je maršal.

— Da li je vama jasno šta ovo znači, Mark? — upita Šejn.

— To znači da morate da se gubite odavde — odgovorio je Hanter. — I to odmah. Nema ovde prozora, a vrata kontrolišemo mi.

Šejn je klimnuo glavom i ponovo se pozdravio. Bio je siguran da će Hanter i Kros odoleti svakom napadu. Njemu samom je bilo potrebno da može da se kreće.

Ubistvo Dona Volša, čoveka koji nije hteo da kaže svoje pravo ime, bio je poziv na uzbunu. Pokazalo se da su protivnici mnogo jači nego što je Šejn pretpostavljao. Prevejane ubice koji odmah potežu oružje.

Kada je Šejn prešao preko ulice upravo je u grad ulazio Kordej sa svojim kaubojima.

Šejn se već nalazio u svojoj sobi. Pojavio se Grin sa svojim ljudima.

Šejn se opružio na krevetu i razmislio na miru o svemu što se dogodilo.

Tek kasno uveče potražio je „Elmo klub”.

Saznao je od Klevengera da Udruženje rančera zaseda već po drugi put ovog dana.

— To što ste vi obelodanili da ste agent vlade, izgleda da je jako zbunilo i uznemirilo te momke — rekao je. — Pri prvom većanju zaključili su da se sakupi novac i da se za Kai-fen napravi nova kuća. Naravno, to neće biti nešto što će nadoknaditi gubitak koji za njih znači ubistvo njenog oca i Baorong Jina. Poslali su nekoliko ljudi da o tome obaveste Lao Kai-fena. On ih je opsovao i rekao da ih đavo nosi.

Neki kauboји su pojurili prema Lao Kai-Fengu u nameri da ga tuku. Međutim, Martin Grant je stao između njih sa puškom u rukama. Naredio im je da se gube i ostave čoveka na miru.

Hug Vittington je zapretio da će istupiti iz udruženja.

— To je dobra vest — rekao je Šejn. Ispričao je o telegramu. — Neki ljudi se kolebaju i tu ima nade.

Ponovo je kazao da se divi Kinezima koji su bili toliko ponosni da nisu dozvoljavali da ih neko kupi. Međutim, razmišljao je o ponudi rančera. Da li to znači da će oni ubuduće pustiti Kineze na miru? Šejnu tu nešto nije bilo jasno. Hoće li time nestati sveti koja mori ovaj kraj?

Pri tom je Šejn mislio da je našao rešenje zagonetke.

Pljačkom deset hiljada dolara banditi su postigli svoj cilj. Kinezi više nisu imali novca da kupe zemlju na Lejk Seminou. Možda je požar u naselju bio samo varka da se skrene pogled na drugu stranu. Ili je napad izvršen samo zato da se pošalje na onaj svet Jen, jedini svedok ubistva.

Šejnu je bilo jasno da ovde još uvek ima nečeg trulog i da na mnoga pitanja nije našao odgovor.

Ugledao je Vittingtona na kraju šanka i prišao mu. Rančer je bio iznenađen što je Šejn otkrio svoj identitet.

— Ludo ste hrabri, Šejne — rekao je on. — Ako vam je potrebna pomoć staviću vam na raspolaganje nekoliko mojih kaubojja. To su jako dobri momci. Od njih vam niko ne bi pucao u leđa.

— To je lepo od vas, Hug — zahvalio se Šejn. — Ako vaša ponuda važi i za Marka Hantera, onda je prihvatam. Tom momku je potrebna pomoć, ne meni.

Vittington je klimnuo glavom.

— Sređiću ja to — rekao je on. — Da predemo onamo kod O'Rurkea. Neka pođe i doktor.

Šejn se složio. Radije bi ovde sačekao da naiđe Šeron, ali ne bi mu mnogo naškodilo ako ga stanovnici grada vide u društvu sa gradonačelnikom. Dok je Vittington plaćao Šejn i doktor su se uputili prema vratima.

Šeron je potrčala za njima. Uхватила je Šejna za ruku.

— Smem li? — upitala je ona.

On se smejao.

— Kakvo pitanje! Pa meni je drago da se pored mene nađe jedna tako lepa devojka.

— Vi ste šarmantan čovek — rekla je ona.

Stigli su već u „Dablin salun“ i doktor je držao vrata. Ona se smejala.

— Večeras pevam kod Liama — rekla je. — On traži da sada budem pored njega. Za Dona je to bila gorka pilula ali je ipak pristao.

Šejn se obradovao. Vittington je ugledao nekoliko svojih kaubojja kod Irca i mahnuo im rukom. Dao im je nekoliko novčanica i oni su naručili pivo. Ispili su i zatim otišli iz saluna.

Vittington je seo za slobodni sto i naručio piće. Šeron je donela čaše i sela pored njih.

Donela je spretno dosta pića i zatim sela pored njih. Šejn je osetio kako mu prija njena blizina. Pri tom je Šejn pričao o telegramu iz Rovlingsa.

Šejn se trgao. Gosti su sada navaljivali da Šeron počne sa predstavom.

Ona nije dozvolila da je dugo mole. Ustala je sa stola i uzela gitaru koju joj je pružio Liam O'Rurke.

Pošto nije bilo pozornice njih nekolicina su se pomerili i Šeron je skočila na šank. Prebacila je nogu preko noge.

Odmah je prestala galama.

Začuili su se zvuci sa gitare. Pevala je neku irsku narodnu pesmu. Ljudi su aplaudirali.

U pauzama je ona prilazila stolu i bogato se osvežavala pićem.

Šejn je primetio da piće počinje da deluje na nju. Oči su joj sijale, pesma je postajala sve vatrenija. Prilikom sviranja na gitari ona je njuhala svoje telo i dovodila do ludila prisutne muškarce. Čak je i Šejnu udarilo rumenilo u lice.

Neki čovek je prišao stolu. Šaputao je nešto sa doktorom. Doktor Hajdn se izvinio i uzeo svoju torbu. U „Elmo klubu” dogodila se tuča.

Šejn je otpratio pogledom doktora dok je izlazio. U međuvremenu je pao mrak. Sati su prolazili. To je Šejnu bilo jasno kada je čuo zvuke deguelja. Da li je to bio znak da avet nemira još uvek širi svoje ruke?

Kada se doktor Hajdn vratio pola sata kasnije bio je jako nervozan.

— Nije valjda bilo tako nezgodno — upitao je Vittington.

— Čućete — rekao je Hajdn.

Topot mnogih kopita se približavao. Zatim su prošli.

— Rančeri su krenuli u napad — rekao je doktor. — Predvodi ih Kordejev sin. Na četiri ranča skoro istovremeno je izbio požar. Najgore je kod Grina.

Vittington je prebledeo.

— Zaboga — huknuo je on i skočio. — Ja plaćam sledeću turu! — doviknuo je on Ircu i izašao napolje.

Šeron je prekinula njihovu igru.

Šejn je takođe ustao i bacio na sto nekoliko srebrnih dolara.

— Izvinjavam se, Šeron — reče on i krenuo za rančerom.

Otrčao je do hotela i uzeo svoju torbu i pušku.

Kada je ponovo izašao na ulicu Vittington je već bio pozvao svoje kauboje iz „Elmo kluba”. Šejn im se pridružio. Oni su uzeli svoje konje iz štale i odjahali. Kada su prošli pored bunara na kraju ulice Hanter je upravo tog trenutka terao Meksikance.

Tek sada Šejnu ništa nije bilo jasno. Videlih su već iz daljine odsjaj požara. Kada su prošli pored Grina saznali su da ništa ne može da se spasi. Zgrade su gorele.

Sa brega su ugledali da i ranč u drugoj dolini gori. Međutim ovde stvari nisu tako loše stojale.

Kada su stigli do zgrada rančera je sa iznenađenjem primetio da je kod njega sve u redu. Pogledao je u Šejna.

— Ja to ne razumem — rekao je. — Moj ranč je među četiri najveća ovde. Šta to treba da znači?

— Ne znam — odgovorio je Šejn. — To je stvarno čudno.

— Moramo otići kod Normana Kordeja — reče Vittington. — Moramo se držati jedni drugih.

On je naredio nekim kaubojima da ostanu na ranču a jednu grupu je poveo sa sobom.

Kada su stigli na Kordejev ranč u dolini ljudi su još uvek gasili vatru. Pre toga je izgledalo da je mnogo gore ne-

go što je ustvari bilo. U glavnoj zgradi je izgoreo samo jedan deo krova a tako isto je bilo i u zgradi za osoblje. Samo je šupa izgorela sasvim.

Kada su sjahali ugledali su pored Kordeja nekog mlađića.

— Možemo li da vam pomognemo. Normane? — upitao je Vittington.

— Nije potrebno — odvratio je rančer ljutito. — Došao si suviše kasno do svoje pameti. Ti prokleti nitkovi sa kosim očima! Hteli su da nam se osvete mada mi nemamo nikakve veze sa požarom u naselju. I to posle toga kada smo ponudili da izgradimo kuću.

— Polako, mister Kordej — rekao je Šejn. — Meni se čini da i vi sami ne verujete u to. Obratio se mladom čoveku. — Da li ste možda saznali da su to bili Kinezi? Koliko sam ja čuo ti ljudi su se pojavili iznenada i da su bili grubi!

— Mogao sam da vidim samo neke likove, ali ti ljudi su brzo nestali.

Šejn se počeošao po glavi.

— Pa, bar nešto se može zaključiti, da je taj napad na naselje bio besmislen.

Kordej je pocrveneo.

— Šta to treba da znači? — upitao je on.

— Razmislite, Kordej — odvratio je Šejn mirno. — Vi jako dobro znate u kakvom položaju se nalaze Kinezi. Kako je vaš sin rekao ti palioci su nestali kad se on pojavio. Objasnite mi kako su Kinezi mogli doći do konja? Oni imaju samo jednu mazgu kojom donesu sebi hranu. Nemaju čak ni kravu, a kamoli konje.

Kordej ga je zbunjeno gledao.

— A, ko onda? — upitao je on.

Šejn je slegao ramenima.

— Ne znam — odvratio je on. — Možda se onaj koji vuče konce nalazi u vašem Udruženju u Vašingtonu! Požari mogu biti samo maska da se sakrije ono glavno.

Kordej je odmahnuo glavom.

— U to se jednostavno ne može verovati — rekao je. — Možeš li mi navesti ime bar jednog čoveka čije su ruke umešane u jednu takvu zaveru? Ježim se kada pomislim na tako nešto. Drugog objašnjenja nemam.

— A kako stvari stoje s tobom, Kordej?

Tek posle nekoliko trenutaka čuo se glas Vittingtona.

— Čudno je da kod mene nije gorelo nimalo — promrm-ljao je on. — Ne mogu to da shvatim, ali tako je. Kod mene je sve u redu.

— Interesantno! — rekao je Kordej tiho. — Možeš li da objasniš zašto su baš tebe pošteli? Baš tebe? Kako je...

Dalje nije mogao da govori jer ga je Vittington uhvatio za kragnu.

Šejn ga je otrgao.

— Razbiću ti tvoju šuplju glavu! — frknuo je Vittington ljutito. Brisao je rukom čelo.

Kordej se držao za gušu. Pokušavao je da dođe do daha.

— Odlasite natrag do vašeg ranča. Hug — savetovao ga je Šejn.

Vitington je za trenutak razmišljao a zatim je klimnuo glavom. Vinuo se u sedlo. Zatim je odjahao sa svojim kau-bojima.

— Prilično ste bili vatreni, mister Kordej — reče Šejn.

— A vi! — viknuo je rančer. — Pridružili ste se onima koji bacaju blato na rančere i njihovo Udruženje. Već ne znam šta da mislim. Od jednog vladinog agenta smo očekivali da bude neutralan, da otkrije prave činjenice i da učini to da Karbon Kaunti postane ono što je nekada bio.

— Nisam se ja zauzeo za jednu stranu a zanemario drugu, mister Kordej — uveravao ga je Šejn. — A strana na koju sam po vašem mišljenju prešao do juče nije postojala. Ali, izgleda da su ljudi mućnuli glavom. Da Karbon Kaunti ponovo postane jedan deo na zemaljskoj kugli na kome će razumni ljudi živeti u miru i slozi. Tako treba da bude.

Vinuo se u sedlo i nestao u noćnoj tami.

Poterao je konja natrag u Elmo.

VIII

Šejn je pošao unaokolo i približavao se kineskom naselju. Bila je već davno prošla ponoć. Nigde nije gorelo svetlo. Jahao je pored kuće Kai-fen koja je delovala avetinjski. Prednji deo sa dnevnom sobom je još uvek stajao, ali je spa-vaća soba izgorela.

Šejn je polako jahao pored štale. Iznenada je čuo škljocanje oružja iz mraka. Zvuk je dolazio iz pravca gde se nalazio bunar koji je bio na mestu prekoputa kuće Hijungovih.

Šejn je izvadio jedan od dva „remingtona” iz futrole i sagnuo se preko leđa mrkova. Upravo je hteo da ga potera brže kada je ugledao Granta Martina na mesečini.

— Ah, vi ste! — zabrunda on i spusti pušku.

Šejn je s olakšanjem vratio revolver u futrolu.

— Halo, Grant! — viknuo je on. — Samo sam hteo da vidim da li je ovde sve u redu.

Lao Kai-fen se pojavio iz mraka i pozdravio ga.

— Videli smo plamen u daljini i uznemirili smo se. Zato smo se i okupili oko bunara. Zna li možda šta se dogodilo? U pitanju je bila imovina rančera!

Šejn je klimnuo glavom.

— Bilo bi dobro da ove noći ne čuvate stražu već da se odmorite — rekao je on. — Ako rančeri stvarno pokušaju da učine nešto onda vi pošaljite nekoga kod mene u hotel da mi javi.

— Učinićemo tako, mister Šejne — potvrdio je Martin Grant. — Ja, uostalom, mogu da potvrdim da nijedan čovek nije izašao iz naselja kada se to dogodilo.

— Verujem vam, Martine — reče Šejn.

Opomenuo je te ljude još jednom da ipak budu oprezní i odjahao dalje.

I u gradu nije bilo nikog na ulicama. Iza nekih prozora se videlo svetlo. Požari su uznemirili ljude i oni su se zavukli u svoja skloništa.

Oterao je mrkova u štalu. Razgovarao je sa Hačerom.

— Ima tu nečeg, mister Šejne — reče stari konjušar od-

jednom. Češao se po glavi. — Ne znam da li je to važno. Ali, radi se o Diksonu i njegovim ljudima. Oni su danas uzeli svoje konje kako bi se sastali sa svojim gazdom u Rovling-su. Kratko posle toga ja sam otišao u šupu da donesem seno. Ugledao sam četiri jahača iza šupe. Nisam mogao da ih raspoznam, ali se mogu zakleti da je bilo četiri čoveka na konjima.

— A u kom pravcu su jahali? — upita Šejn.

— Izgleda da su jahali prema brdima — odgovorio je stari čovek. — Kroz šumu koja se graniči sa kineskim nase-ljem.

Šejn se rastao od njega. Obećao mu je da ni sa kim o tome neće pričati. Stavio je Hačeru u ruku nekoliko srebrnih dolara i napustio štalu zamišljen. Napolju je zavio sebi ciga-ru, naslonio se na zid i pušio. Zamislio se. Četiri jahača! Pa to je jasno.

To je svaki bio Dikson sa svojim momcima. Jahanje za Rovlings je bio samo trik! Samo, šta su oni time hteli da sakriju? Da imaju alibi gde su bili za vreme požara? Sigur-no je jedno. Oni nisu bili sami. Bilo je onih koji su im po-mogli. Verovatno oni pripadaju banditima koji su napali nje-ga i Jen između Hane i Elma.

Njegova cigareta je već bila izgorela kada je čuo neki neobičan šum. Krckanje grančica? Ili nešto drugo.

— Nemoj vikati, Šejne — šapnuo je ženski glas. — Ako me odaš, onda ode moj dobar glas do đavola.

Šejn se zamislio.

— Šeron, da li ste sto vi?

— Tiho — prošaputala je ona. Uхватила ga je za ruku!

— Ja sam vas čekala.

Povela ga je za sobom.

Prednja strana štale je bila osvetljena mesečinom.

Potrčala je.

Stigli su u senku šupe i ona je pustila njegovu ruku i otvorila vrata.

— Ulazite — prošaputala je ona i ušla unutra.

Šejn je pošao za njom. Zatvorila je vrata i ponovo ga uhvatila za ruku.

Išli su kroz tamnu prostoriju, a onda je pod njihovim nogama zašušalo seno. Legla je i povukla Šejna za sobom.

— Htela sam da vam se zahvalim — rekla je ona kada su se li jedno pored drugo. — Liam mi je pričao šta ste vi rekli o mom glasu.

— Čudi me, obećao je da nikom ništa neće reći — kazao je visoki čovek.

— Znam — smejala se ona. — Liam je divan čovek. Moj rođeni otac ne bi mogao biti bolji od njega. On je ponosan na mene i ne bi se nikada suprotstavio nekoj mojoj želji ali se boji toga da ću ja napustiti Elmo.

— I to ćete i učiniti.

— Jednom — potvrdila je ona. — Verujem u sebe i za-to mi je drago kada neko to potvrdi. Samo da mi uspe da postanem čuvena pevačica. Onda ću zarađivati dovoljno da i njega dovedem kod sebe. Ja tog čoveka volim kao svog rođenog oca.

— Vi ste jedna divna devojka, Šeron — rekao je Šejn. — A vaš glas i talenat su tako veliki da možete sigurno računati na blistavu karijeru. Ja verujem da ćete se probuditi. U Nju Orleansu imam nekoliko prijatelja koji bi mogli da vam pomognu. Potrebno je samo da im dam znak.

— Nije trebalo to sada da kažete, Šejne — uzdahnula je ona.

— A zašto ne? — upitao je on zbunienio.

— Zato što je to pogrešan trenutak — odgovorila je ona tiho. — Nešto drugo sam ja htela. Da se nađem u vašem naručju. Dugo sam razmišljala o tome. Mlada sam i puna života, Šejne, želina da zagrlim nekog muškarca. Ali, u Elmu se sve kontroliše. Svaki korak. Ovde devojka mora najpre da se veri ili uda da bi... razumete već šta hoću da kažem!

Nije bilo potrebno da govori dalje. U mnogim malim gradovima na Zapadu bilo je čednih devojaka koje su uništile sebe zato što su se čuvale, bez obzira što su čeznule za tim da dožive muškarca.

— Znam na šta mislite, Šeron — rekao je Šejn. — I razumem vas. Vi ste jedna prelepa devojka i to što ste pored mene me stvarno uzbuđuje. Ali, ako nešto pokušam biće mi neprijatno zbog Liama. Vaš poočim je stvarno divan čovek, Šeron. A osim toga on bi sigurno pucao na mene ako nešto sazna.

Osmehnulo se pri toj pomisli.

— Da li ćete mi verovati ako vam kažem da se varate? Ja imam dvadeset i jednu godinu, Šejne, a Liam nije čovek koji bi nekom pucao u leđa. Često smo razgovarali o tome. Naravno, on me je savetovao da budem oprezna. Ali, odluku o tome je prepustio meni. Samo mi je savetovao da tog čoveka dobro zagledam i ocenim da li on želi samo prolaznu avanturu.

Šejn je osetio vatru u svom telu.

— Čujte, Šeron...

— Zar me smatrate za onu koja je proračunato smislila kako će...

— Ni u kom slučaju, Šeron... — prekinuo ju je Šejn. — Znam da nije tako, ali...

Zagrlila ga je i poljubila ga. Usne su joj bile sočne i mekane. Osetio je alkohol koji je unela u svoje telo to popodne.

— Razmislite, Šeron — rekao je on. — Vi sada niste sasvim trezni.

— Da nisam sasvim trezna to ste dobro rekli — kikotala se ona. Da nije tako, onda se mi ne bi našli ovde.

Poljubila ga je ponovo i naslonila svoje čvrste grudi na njega. Osetio je kako njena vatra prelazi na njega.

Ipak, kao da je bilo nekog zida koji ih je delio!

Odvojila se od njega. Čuo je šuštanje njene bluze, a zatim je čuo i kako skida pojas.

Srce mu je ubrzano kućalo. Povratka ipak nije bilo.

Šeron ponovo stavi svoje ruke na njega. Povukla je njegovu glavu tako nisko da su njegove usne dodirivale njene čvrste, bujne grudi.

Šeron je uzdahnula tiho.

Drhtavim rukama počela je da skida odeću sa njega.

Zatim ga je gurnula na seno i legla preko njega. Ljubila ga je i milovala njegove grudi.

Ubrzo se našao on iznad nje. Prihvatila ga je. Pomalo nespretno, ali vatreno.

Dakle, nema ni govora o tome da ode i da u Elmu nešto preduzme u ovoj noći.

— Oh, Šern — promrmlja Šejn, privukavši je sebi.

A onda se probudio i primetio da se nalazi u svojoj sobi u hotelu i da je zagrlio jastuk.

Opsovao je i uspravio se. Očigledno je bilo da je sanjao tu rasnu devojkicu. Ona je stvarno bila prirodni talent i brzo je učila. Dva divna sata je proveo sa njom pre nego što su izašli iz šupe. Ona je izašla prva, a nekoliko minuta kasnije Šejn se krišom uputio u svoj hotel.

Ustao je i umio se. Dok se oblačio bacio je pogled na glavnu ulicu.

Bilo je devet sati, sunce je sijalo, a iz glavne ulice dopirali su tonovi muzike koji su se mešali sa odjekom čekića o nakovanj kovača u gradu.

Šejn je zakopčao pojas sa revolverima i sišao dole. Naručio je veliku porciju kajgane sa slaninom.

Jaka kafa koja je mirisala kao da je odnela umor. Zapalio je cigaretu i vratio se natrag. Bio je zadovoljan.

Došao je u petak ovde. Osećao se kao usamljen čovek između dva fronta. Na jednoj strani su se nalazili Mark Hanter i Kinezi, a na drugoj strani rančeri i zavedeni građani. On je u neku ruku stajao na ničijoj zemlji.

Kada je shvatio da neće moći da posreduje između dve partije odlučio je da kaže ko je on.

Danas je bio ponedeljak i situacija se nešto izmenila. Grad je sada imao svog starog šerifa i on je uzeo dva nova pomoćnika. Džon Klevenger i njegovi prijatelji, rančer Vington sa svojim kaubojima i doktor Hajdn stali su otvoreno na stranu zakona. Kako je čuo od Šeron, može računati i na njenoga očuha. Gradonačelnik Snider se držao neutralno. Ali, i to je bilo nešto. To je moglo da učini da neki ljudi promene svoje mišljenje.

Sa novim samopouzdanjem izašao je Šejn iz hotela i potražio Marka Hantera. Prvi put su ga mnogi građani pozdravili. Delom otvoreno, a neki prikriveno.

Pozdravili su se i Šejn je stao pored šerifa. Tiho mu je ispričao o tome šta mu je Hačer rekao o tri jahača. Njihov razgovor je prekinut kada se pojavio Lao Kai-fen. Iza njega je u kancelariju ušla Jen. Grant Martin se najpre osvrnuo unaokolo a zatim i on ušao i zatvorio vrata za sobom.

Posle pozdrava objasnili su zašto su došli.

— Ljudima u naselju su potrebne namirnice — rekao je Lao. — I to jako hitno. Zalihe su utrošene, čak ni gasa više nemamo u dovoljnoj količini.

Posle izvesnog vremena Lao je još dodao.

— Nemamo ni novca. Naš položaj je očajan.

Nije ni pomenuo da neke porodice pakuju stvari da se sele.

Hanter se zamislio.

— Ići ću sa vama u prodavnicu — rekao je najzad. — Barfield će morati da vam da ono što vam je potrebno. Novac neće tražiti dok se ne dogovorimo sa Don Klevengerom i Irceom. Sredićemo to nekako.

Šejn je seo na ivicu stola i ponudio svoju stolicu mladoj Jen. Zatim je izuo svoju desnu čizmu.

— Ne treba da izigravate prosjaka, Mark — rekao je on. — Ja imam novac koji sam pripremio za kupovinu zemlje. Nalazim se u položaju da potvrdim ono što sam u početku rekao. Moja uloga mora najzad da bude ona prava.

Izvadio je nekoliko novčanica koje je pružio Kinezima.

Lao Kai-fen ga je zbunjeno gledao.

— Ali, tu je petsto dolara, mister Šejne — reče on. — Toliko mnogo nam nije potrebno.

— Samo vi to uzmite, Lao — kazao je Šejn i gurnuo ostali deo novčanica u čizmu. Zatim ju je navukao na nogu. — Samo sačuvajte račun i kada se ovde stvari srede onda ćete vi to vratiti. Naravno dobićete i kamatu. Vlada vodi računa o svemu.

Lao se zahvalio. Jen se uhvatila za lice.

— Hoćete li ostati dugo ovde? — upitao je Hanter.

— Naravno, Mark — odgovorio je Šejn.

Kada su on i Lao izašli Šejn je za trenutak bacio pogled unutra.

Primetio je da je mladi šerif stavio ruku na rame lepe devojke kao da je time hteo da pokaže da je ona pod zaštitom zakona i njegove zvezde. Ipak, Šejnu se učinilo da on tu devojku voli i da je zaljubljen u nju.

Šejn je krenuo prema ćelijama. Zastao je ispred rešetaka. Zapalio je cigaru.

Bandit je upravo bio završio svoj doručak. Gledao je željno u Šejnove ruke.

Šejn je pružio zapaljenu cigaretu kroz rešetke i dodao i kutiju sa duvanom čoveku iza šipki.

Čovek je potrčao i zgrabio paklicu sa duvanom iz Šejnove ruke kao da se bojao da se Šejn ne predomisli.

— Zadržite duvan — reče Šejn. — Vatru svakako morate tražiti od šerifa. Samo da vas pitam, zašto se vi bojite da kažete ko ste?

Čovek nije odgovorio. Pušio je. Zatim je paklinu stavio na drveni krevet. Nije rekao ništa.

— Meni se čini da vi pravite veliku grešku — reče Šejn i odmahnu glavom. — U Beylingsu je Don Volš pokušao da uspe jednim trikom. Predstavio se kao Toler.

Bandit se trgao. A zatim je pokušao da igra nekog ko je ravnodušan.

Šejn se kiselo osmehnuo.

— Volš je sigurno mislio da će ga veliki gazda, koji vuče konce, spasiti užeta i osloboditi ga.

Za trenutak je zastao.

— On je njega i spasio da ne visi, ali su ga zato njegovi momci upucali kroz prozor celije.

Bandit je izgubio strpljenje.

— Vi lažete! — viknuo je on besno. — Time vi hoćete samo da kažete...

Zanemio je kada je osetio da može odati da poznaje Volša.

— Nadam se da umete da čitate — rekao je Šejn i pružio mu telegram iz Rovlingsa. — Ako je tako, onda čitajte.

Nitkov je za trenutak razmislio, a zatim je uzeo papir. Brzo je izvadio cigaretu iz usta.

— Da li mi sada verujete? — upitao je Šejn. — Ili pak želite da napravite istu grešku kao i Volš? To je sasvim jasno. Možda mislite da će vaš gazda rizikovati da izgubi nekoliko ljudi da izbavi vas iz ove rupe. Vi sada njemu samo smetate.

Šejn je primetio da njegovi dokazi ipak imaju uticaja na bandita. Tog čoveka je ova vest sigurno pogodila.

Šejn se ravnodušno okrenuo i seo na stolicu. Ponekad ćutanje više učini nego li ubeđivanje.

IX

I Šeron je tog jutra bila jako lepo raspoložena. Već za doručkom i Liam O'Rurke primetio promenu. U njenim očima nalazio se neki sanjalački osmeh a prilikom spremanja saluna ona je veselo zviždala. Naravno, njegovom oku nije promaklo da je devojkica celu noć provela van kuće. Bilo mu je jasno da je Šeron spavala s nekim čovekom. Pri tom nije pomislio na Šejna već na Dona Klevengera. Znao je da je vlasnik saluna bio zaljubljen u nju.

U oba saluna otvara se uvek u jedanaest sati. Dok je Šeron brisala stolove i čistila pod on je poredao nekoliko kupovnih lista koje je hteo da ispita. Zatim je pogledao unao-kolo kroz salun.

— Dovoljno je, Šeron — rekao je on blagim glasom. — Odnesi sada ove liste Barfieldu. Neka mi prvo pošalje mast i salatu. Sa ostalim porudžbinama ne mora da žuri.

Ostavila je metlu i skinula kecelju. I u ravnoj pamučnoj haljini izgledala je divno. Uzela je cedulju.

— Smešno — promrmlja Irac. — Juče si bila samo moja mala devojkica!

— A šta sam danas? — upita ona smejući se. — Da ne ličim na neku staru devojkicu?

— Za jednu noć ti si postala drugačija. Kako se sada osećaš?

Prestala je da se smeje. Njeno lice je postalo rumeno.

— Liam! — rekla je tiho. — Šta time misliš da kažeš? Zar valjda ne misliš da sam... Naravno da to vidim na tvom licu. Ti misliš...

— Mislim da se nešto dogodilo — prekinuo ju je on. — Nisam jut. mala, ali imam nešto u glavi. Samo, daću ti jedan savet. Ti imaš glas koji zlata vredi. Imaš dar da tim gla-

som prirediš ljudima zadovoljstvo i radost i da oni, dok te slušaju, zaborave brige i nevolje koje ih svakodnevno muče. Ali, moraš ipak da učiš da postaneš savršena pevačica. A ako te Klevenger sprečava u tome ja ću mu lično zamočiti glavu u njegov sopstveni viski i držaću je sve dotle dok se ne uguši, jer ako on misli tako onda to nije pravi čovek za tebe.

U očima lepe Šeron pojavile su se suze.

— Liam, ja te volim — promucala je ona. — Ti si najdivniji čovek na svetu, ali... Liam, to nije bio Don.

Liam se trgao kao da ga je pogodio grom iz vedra neba.

— Nije Don?

Ona je odmahнула glavom.

— Ne — odgovorila je kroz suze.

— Da nije Mark Hanter? — upitao je on zbunjeno. — Oduvek sam mislio da je zaljubljen u tu malu Kineskinju!

— Nije ni Mark — reče ona tužnim glasom.

Primitila je kako se nabralo čelo njenog očuha.

— Znam — promrmlja on otvorenih očiju. — Šejn, taj kučkin sin. Pa to ne mogu da shvatim. Ko je taj čovek? Kakav je? Možeš li ti da mi objasniš, Šeron? Došao je tu, zagrizao u osinje gnezdo, zaveo najlepšu devojkicu u gradu i učinio je ženom. Šeron, za ime boga budi oprezna. To je neki đavo kakvog se treba čuvati.

Tek sada je primetila da ne misli tako ozbiljno.

— Oh, Liam! — uzdahnula ona. Nagnula se preko tezge i poljubila ga.

— Dovoljno je, Šeron — reče on i nežno je gurnu od sebe. — Ođnesi Barfildu te hartije. Za jedan sat otvaramo.

— Ja ću odmah doneti salatu — rekla je ona i uzela jednu korpu.

Izašla je iz zgrade kroz zadnja vrata a zatim kroz jedan uzani hodnik stigla do glavne ulice. Kada je htela da pređe na suprotnu stranu na njenom putu se isprečio Maldun. Skinuo je šešir i poklonio se.

— Dobro jutro, Šeron — pozdravio ju je on. — Baš sam bio krenuo kod vas. Don Klevenger želi da razgovara sa vama. Kaže da je jako hitno.

Namrštila se.

— I baš je vas poslao?

— Znam da me ne podnosite — reče Maldun tužnim glasom. — Ali Don je poslao mene zato što drugih nije bilo.

Prišao joj je.

— Mislim da je ovaj put prilično opasan i pust — rekla je Šeron. Ušla je u prodavnicu.

— Morao bih da vas pratim do zadnjeg izlaza, gospođice — rekao je kada je izašla.

Prišao im je Grant Martin.

— Da li vas on gnjavi. Šeron? — upitao je.

Osmehnula se.

— Hvala vam, Grante. Ali to nije ništa. Don je hteo da razgovaram s njim.

Prošli su kroz prolaz. S druge strane kapije nalazio se neki čovek koga nikad dosad nije videla. Prošla je kroz kapiju. Tog trenutka dobila je udarac u glavu. Nije uspela ni da

krikne. Maldun je zatvorio kapiju. Odvukli su je do zadnjih vrata zgrade.

U hodniku se pojavio i treći nitkov.

Vezali su joj ruke na leđima i vezali joj usta maranom.

Odveli su je u Klevengerovu kancelariju. Don i šankista ležali su na podu uvezani kao neki paketi. Momak koji se nalazio iza pisaćeg stola držao je revolver u ruci. Pušio je. Osmehnulo se lepoj Šaron.

— Dobrodošla irska ružo! — promumlao je.

Dok su je vukli kroz dvorište primetila je još jednog čoveka sa puškom u ruci koji je stajao na tremu i nadgledao prostorije devojaka za zabavu.

Šeron se uplašila.

*

U šerifovom uredu bandit je pušio već treću cigaretu. Pri tom je bacao poglede na Šejna koji se ponašao tako kao da ništa ne primećuje.

Šejn je prišao prozoru. Ugledao je Hantora i njegove pratioce kako dolaze.

— Barfild je sve spakovao — reče Hanter kada su ušli. — Mi ćemo sada otići do štale i iznajmićemo od starog Hačera jedna kola i konje kako bi se zalihe prevezle u naselje.

Šejn se iscerio.

— Ako nemate ništa protiv onda idem i ja sa vama da protegnem noge.

Šerifu nije bilo baš pravo što ostavlja Jen. Ali, složio se.

Upravo kada su izlazili iz ureda ugledali su Kordeja i Grina kako ispred banke sjašu iz sedla konja. Vezali su konje i odmah nestali u zgradi.

U štali je sve išlo brzo i bez ikakvih teškoća. Stari Hačer je doveo konje i spremio kola.

Dok je stari čovek dovodio dva konja primetio je Šejn da oko sto jardi daljine Diksona i njegove ljude. Imali su sada još i petog čoveka.

Šejn je povukao Jen iza šupe.

— Pogledajte dobro čoveka u sredini, Jen. Da li ste ga nekada videli? Možda u Rovlingsu.

Prebledela je.

— To je čovek koji se predstavio kao advokat — odgovorila je ona tiho. — Taj čovek sa upadljivim ožiljkom to je on.

— Nemojte se uzbuđivati, Jen — rekao je Šejn.

Na njegovo iznenađenje konjanici su projahali pored štale. Prepoznao je Jube Zaharijasa. Bio je izmenio svoj izgled u odnosu na poternice. Sada je nosio bradu. Ipak, ožiljak se mogao prepoznati.

— Ostavite to — rekao je Šejn Hečeru koji je uprezao konje. — Ako nas neko bude tražio, kažite da nismo bili ovde.

Stari čovek je klimnuo glavom i odveo konje u koral.

— Vi ćete ostati kod Jen — rekao je Šejn Kao Kai-fenu i Grant Martinu. — Neću da vas vidim, Grant. Bez obzira šta

se dogodilo. Ja ću se vratiti, bez obzira koliko će to sati trajati.

Šejn je trčao povijen između kuća. U uličici pored „Elmo kluba” ugledao je nekog čoveka koji mu je bio okrenut leđima i koji je osmatrao glavnu glavu. Šejn je trčao dalje. Došao je do prodavnice. Stao je iza gomile praznih sanduka.

Jahači su stali bas ispred šerifovog ureda. Jube Zaharijas je dodirnuo obod svog šesira u znak pozdrava. Piter Kros je ustao i otpozdravio.

Istog trenutka su se otvorila vrata. Izašao je Hanter.

— Halo maršale — doviknuo je Flojd Dikson prijateljski. — Mogu li da vam predstavim našeg gazdu? Mister Stedman!

Bradati čovek je sjahao i izašao na pločnik.

— Vi mora da ste Hanter. Drago mi je što mogu da vas upoznam, šerife — rekao je on ljubazno.

— Lepo od vas što ste se pojavili, mister Stedmane — kazao je Mark. — Vaši ljudi su već bili postali nestrpljivi

— Ja sam najpre potražio advokata u Rovlindsu — objasnio je Zaharijas. — On će me sutra provesti unaokolo. A sada idem u banku. Ne mogu da nosim toliko novca sa sobom. Flojd — obratio se on Diksonu — vi ćete poći sa mnom. A vi mladići odvedite konje u salon.

— Uradićemo kako ste rekli, gazda — rekao je mladi Rositer.

Dok su Zaharijas i Dikson prelazili ulicu trojica ostalih bandita su odjahali do „Elmo kluba” koji je bio još zatvoren.

Hanter je znao da je to Jube Zaharijas. Šejn mu ga je jako dobro opisao. Osim toga primetio je ožiljak. Setio se i poternice. Bio je neodlučan šta da uradi. Prišao je Piteru Krosu.

— Neprimetno se udalji, Piter — rekao mu je tiho. — Otrči do štale i kaži Šejnu da se u Elmu pojavio jedan ridan. On će već znati šta to znači.

Bankarski službenik je podigao pogled sa knjige. Pošto je poznavao Diksona osmehnuo se i pozdravio ih srdačno.

— Mi hoćemo kod mister Frinka — objasnio je Zaharijas.

— On je trenutno zauzet, ima neki važan razgovor — obavestio ih je službenik. — Ja ću mu reći da ste vi ovde.

Njegov osmeh se sledio kada je ugledao revolversku cev Diksona. Uspeo je još samo da pogleda u tobožnjeg rančera, a onda mu se smračilo pred očima. Diksonov revolver ga je pogodio u glavu. Dok je Dikson otrčao do vrata i motrio na ulicu Zaharijas je otvorio vrata.

— Nikakav pogrešan potez, džentlmeni — opomenuo ih je on. — Pojaseve otkopčajte i bacite ih.

Bankar se uplašio. Odmah je otkopčao pojas i bacio ga u predsoblje. Kordej je učinio isto. Jedini koji se nije bojao bio je Grin.

— Samo ste nam još vi nedostajali — frknuo je on. — Paljevine, upucavanje, a sada još i pljačka banke.

— Zaveži, Grine! — grmnuo je Zaharijas.

Zaharijas je uperio cev revolvera u bankara i naredio mu da otvori trezor.

Frink je to i učinio. Izvadio je novac.

Zaharijas je pozvao Diksona da uđe.

Mark Hanter je razmišljao. Šta je to nateralo Zaharijasa da otkrije ko je on stvarno? Ljudi su videli Zaharijasa na ulici. Niko ništa nije posumnjao. Ipak, samog sebe je prekovrao. Zašto nije Zaharijasu tutnuo revolver pod grlo još dok je Piter Kros bio tu. On ga je poslao u štalu. Setio se lepe Jen. Šejn će je sigurno čuvati!

Zaharijas je polako prelazio preko ulice.

— Vi ste stvarno hrabri, šerife — doviknuo je on. — Ali ja vam savetujem da sačuvate hladnu glavu. Ovaj grad je u mojim rukama. Vidite one momke? Mi uz to imamo i taoce. Ako bilo šta preduzmete poteći će krv.

— Šta ja treba da radim? — upita Hanter.

— Dajte ključeve od ćelija Rositeru! — naredio je Zaharijas. — Proći ćete kroz grad i naredićete svima da donesu ovamo oružje. I vaš pomoćnik. Čuo sam da je tvrd orah. Kažite mu za taoce.

Hanter je klimnuo glavom.

— Ključevi od ćelija se nalaze onamo preko — rekao je.

Šejn je ustao. Video je i čuo sve. Posebno reč „taoci”. Potrčao je niz uličicu. Skoro da se sudario sa Grinom.

— Nemam ja nikakve veze s tim, Šejne.

Potrčali su obojica prema štali. Piter Kros je podigao pištolj kada je čuo da neko dolazi.

— Diksonov takozvani gazda je ozloglašeni Jube Zaharijas. Moraćemo razmisliti šta da preduzmemo.

— Celu zbrku je u Elmu napravio Norman Kordej — rekao je Šejn. — Da li ste spremili konje, Bob?

— Kako to mislite, Šejne? — upitao je rančer.

— Morate otići na svoj ranč i da dovedete kauboje — rekao je Šejn. — Opomenite i ostale rančere. Ali, nemojte da vas vide u gradu. Ako čujete pojedinačne pucnje to zanemarijte. Tek ako dođe do prave borbe onda vi krenite u napad. Ako nam banditi uzmu oružje, onda će nam biti potrebno nekoliko pušaka i revolvera.

— Dogovoreno — uveravao ga je čovek.

Osedlali su konja. Šejn je prišao šupi.

— Jen — šapnuo je on. — Dodite! Mi vas moramo odvesti iz grada.

— Prepoznala sam ga. Ubica moga oca je mladić koji je jahao pored lažnog advokata. Kada su ovde projahali setila sam se tog njegovog smeha. Samo on može biti čovek sa nožem.

— Povedite Jen sa sobom, Bob — reče Šejn. — A vi Lao i Krose sakrijte se u senu dok vidimo kako će se sve završiti.

— A šta će biti s vama? — upita mladi Kinez.

— Ja ću se ponašati tako kao da ne znam ništa — odgovorio je Šejn. — Međutim, pokušaću da sredim stvari. Možda postoji neko slabo mesto gde možemo da postavimo polugu.

Hanter je gledao u vrata prodavnice.

— Gde je Šeron? — upitao ga je O'Rurke plačnim glasom.

— Ona se nalazni na sigurnom mestu.

— Ali, ona se nalazi među taocima koje je uzeo Jube Zaharijas koji je baš sada opljačkao banku. Taj bandit je sada gospodar ovog grada.

— Rositer, koga ovde vidiš, Dikson i ostala dvojica su članovi bande.

Pojavio se Šejn.

— Pobrinite se da se svima u gradu oduzme oružje — rekao je on Hanteru.

— I meni? — upitao je Zaharijas sa ulaza u salun.

Šejn je ušao u salun sa gazdom bandita. Seo je sa Zaharijasom za sto. Pogledao je u devojke za susednim stolom. Bile su preplašene. To su bili taoци.

— Želim da spasem taoce — rekao je Šejn. — Za vas znam ko ste i šta ste sve učinili da ovim ljudima ovde zagorčate život. Zato, pre nego što svane gubite se odavde! Dolazi vojska i teško vama ako vas uhvate. Nemate nikakvu šansu. Možete narediti da ubiju taoce, ali ćete i vi ležati na istom groblju gde i oni. Bolje da igramo poker!

— Pustite taoce! — naredio je Zaharijas. — Neka ostane samo Šeron.

Tog trenutka je davo uzeo stvari u svoje ruke. Pucalo se sa svih strana i banditi su padali kao zrele kruške.

Podignuta je optužnica protiv Kordeja. Malduna i advokata Hikmena. To su bili ljudi koji su vukli konce.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

PREKIPELO MI JE VEĆ TO ČEKANJE NA
TEBE, DOK SE TI PROVODIŠ SA SVOJIM
GLUPIM DRUGOVIMA!

© King Features Syndicate, Inc., 1977

ILI ĆEŠ DA PROVODIŠ
VIŠE VREMENA KOD
KUĆE SA SVOJOM
PORODICOM, ILI NE-
MOJ UOPŠTE DA SE
VRAĆAS KUĆI!

JESI L' RAZUMEO?

**trenutke odmora najugodnije
ćete provesti uz naša izdanja**

